

Obsah

DISPENZACE	2
STUDIE O DISPENZACÍCH	7
MYŠLENKY K PRŮBĚHU SHROMÁŽDĚNÍ	12
ODPOVĚDI NA OTÁZKY	16
POVÝŠEN NA KŘÍŽ	21
SOUDNÁ STOLICE KRISTOVA.....	23
VĚČNÉ BEZPEČÍ	26
ZJEVENÍ (objevení, ukázání se)	30
ZŮSTÁVAT VE STÍNU	35

ŠÍŘENÍ PÍSMÁ SVATÉHO

Nabočany 19

538 62 Hrochův Týnec

www.sirenipismasvateho.cz

2022

DISPENZACE

(OBDOBÍ, SPRÁVY, DOMÁCNOSTI = ZPŮSOB BOŽÍHO JEDNÁNÍ S LIDMI)

ÚVODNÍ ČLÁNEK T&T 2/2021

Proč Pán říká: „*Jezte, co před vás předloží,*“ (Luk. 10,8) zatím co 3. Mojžíšova kniha obsahuje pečlivě stanovené dietní požadavky? Proč Bible na jednom místě přikazuje, aby ten, kdo se odváží pracovat v sobotu, byl zabit, zatím co Pavel učí, že nemáme považovat žádný den za zvláštní? A jak mám rozumět (jako křesťan, který je vyučován, aby miloval svého nepřítele) Davidově modlitbě: „*Bud'te děti jeho sirotci, a žena jeho vdovou.*“ (Žalm 109,9)? A co ohledně bohoslužby? V pěti Mojžíšových knihách se celé kapitoly zabírají návody, jak vybrat, zabít a obětovat zvířata, zatím co Petr pouze prohlašuje, že my přinášíme duchovní oběti: už tu není ani slovo o obětech zvířat. Pro čtenáře Bible se může vyskytnout mnoho takových zdánlivě nesnadných otázek – ale na ty všechny může být snadno dána odpověď.

První věc, kterou je třeba si uvědomit, je, že to je Boží slovo a jeho každá část je inspirovaná a užitečná pro naučení. Ale druhá věc, které je třeba si všimnout, je rovněž důležitá: Abychom rozuměli Bibli jako celku a abychom viděli, jak se všechno k sobě hodí, musíme zkoumat každý výrok v jeho vlastním kontextu. V různých oddílech mluví Bůh k různým lidem, kteří žili v naprosto rozdílných epochách.

Když pak porozumíme odkrývání (zjevování) Božích cest s člověkem, všechno se stane harmonickým a krásným. Co se na první pohled jeví jako protiřečení, zmizí jako jitřní pára ve slunečním svitu. Už si nebudete muset vyškrtávat verše kvůli tomu, že se nezdají být vhodné (mimochodem: to je velmi subjektivní postup) – ale spíše uvidíte, na koho se ty verše přednostně vztahují. Tímto způsobem se vynoří zlatá nitka a vy začnete vidět Boží slávu, a jak se během věků zjevuje.

Skutečnost, že v Božím jednání s člověkem jsou různé ‚kapitoly‘, by se neměla jevit jako překvapení. Každý čtenář Bible ví, že Bible se skládá ze dvou částí: Ze Starého a z Nového zákona. Okamžitá otázka ohledně toho, proč tomu tak je, je začátkem studia dispenzací, které je velmi přínosné a velice se vyplatí.

CO JE DISPENZACE?

V Bibli můžeme jasně rozeznávat různé dispenzace nebo správy, v tom smyslu, že Bůh jedná s lidmi v různých dobách různým způsobem. Například:

- tím, že svěřil lidem vládu s autoritou trestat zlo (Noé);
- že povolá jednoho člověka z jeho prostředí a požehná mu (Abrahamovi) nebo

- že ve zvláštním období dá jednomu národu (Izraeli) zákon jako pravidlo života – zákon, který na něj předtím nepoužíval a kterému jiné národy nikdy nebyly poddány.

Bůh může jednat tímto způsobem. Může ‚disponovat‘ (ve smyslu ‚vydávat /po částech/‘) určitá pravidla, která použije na zvláštní lidi ve zvláštním časovém období. O tom mluvíme jako o ‚dispenzaci‘. Kdo by mohl říci, že On to nemůže? On je svrchovaný. Bůh však nejedná vrtošivým způsobem – užívá různé dispenzace, aby ukázal Svoji slávu.

Podstatné charakteristiky dispenzace

Dispenzace v Bibli se vyznačuje následujícími charakteristikami:

1. Zjevením od Boha: Na začátku dispenzace dává nové zjevení. To neznamená, že On se změnil, ale že buď zjevuje nějaký dodatečný pohled na Sebe, anebo stanoví jedno nebo více základních pravidel, podle kterých lidé, jimiž se v té době zvláště zabývá, mají jednat a být ve vztahu k Němu.
2. Odpovědností nebo správou: novým zjevením, daným Bohem, vzniká odpovědnost, kterou lidé, nebo lid, kterému Bůh dal to zjevení, mají splňovat.
3. Brzkým selháním. Člověk všeobecně zklame velmi brzy, ve skutečnosti na začátku nově uvedené dispenzace.
4. Závěrem v soudu: Lidské selhání vede k tomu, že Bůh na konci musí vykonat soud.

Jaké dispenzace existují?

Předkládáme rozdělení historie člověka na zemi v sedmi dispenzacích. Jinde lze nalézt odlišná rozdělení. Ta různá ‚schémata‘ jsou užitečnými nástroji vytvořenými vykladači Bible k obstarání rámce, ve kterém se snaží porozumět Božímu jednání s touto zemí. Je asi méně důležité, zda je sedm nebo šest nebo osm dispenzací – to, na čem záleží, je, že tu jsou dispenzace a že tu je důvod, proč existují.

Schéma, které je uvedeno dále, je pravděpodobně nejvíce rozšířeno. Bylo zveřejněno C. I. Scofieldem.

Ale proč všechny ty dispenzace?

Proč Bůh ustanovil všechny tyto různé dispenzace? Uvedl něco, co nebude moci nebo nebude fungovat? K těmto a podobným námitkám se dostaneme později. Prostá odpověď je, že Bůh věděl všechno dopředu – ale my nikoli. Kdyby člověk nebyl testován každým možným způsobem, nikdo by neuvěřil, že člověk může být spasen **jen** milostí.

Jako malý pokus v myšlenkách předpokládejme, že Bůh by poslal Svého Syna jako Spasitele a Vykupitele okamžitě po pádu člověka a nabízel by volné spasení skrze milost. Nenastaly by pochybnosti o tom, zda to je nezbytné? Asi by se tvrdilo, že člověk mohl žít jinačím způsobem k Božímu uspokojení a radosti, kdyby mu jen byla dána šance.

Také by mohlo být namítnuto: Kdyby Bůh dal člověku vnitřní poplašný systém, který by ho varoval, když by chtěl udělat něco, co je zakázáno, pak by člověk uspěl. Tak tomu není. V dispensaci „svědomí“ se to ukázalo až příliš jasně.

Dále by se určitě tvrdilo, že kdyby Bůh ustanovil vládu, aby potírala zlo a trestala je, pak by to fungovalo. Nuže, dispensace „vlády“ dává plné svědectví o opaku.

Ale slyším, že říkáte: Kdyby Bůh udělal nový počátek tím, že by povolal jednoho člověka úplně ven z jeho prostředí, hojně mu požehnal a také zaslíbil požehnání jeho potomkům, tento člověk by jistě žil k Boží slávě. To Bůh otestoval v dispensaci „zaslíbení“.

Nakonec by někdo mohl namítat: Kdyby jen Bůh člověku předepsal písemně do všech detailů jeho života, co musí a co nesmí dělat, a řekl by mu: „To musíš dodržovat a můžeš žít, jinak musíš zemřít,“ pak by lidé, anebo aspoň někteří z nich, takový zákon dodržovali. Žel, tak tomu není. Vidíme to v dispensaci zákona.

Po těchto různých zkouškách a selháních – vrcholících v selhání Izraele pod zákonem – Bůh přestal testovat člověka jako takového (Bůh stále testuje naši víru individuálně, ale to je jiná věc). Po období 4000 let po Adamově pádu se člověk prokázal jako beznadějně ztracený a neschopný vyhovět Božím požadavkům. Ale Bůh pak uvedl ještě dvě dispensace se zvláštním úmyslem:

- Dobu milosti: Bůh užívá tuto současnou dispensaci k oslavení Sebe, zvláště s užitím krajního selhání člověka a jeho největšího hříchu – ukřižování Božího Syna – jako příležitosti k uvedení těch daleko vyšších požehnání, než jsou ta, která kdy byla nebo mohla být známá v předcházejících dispensacích, i kdyby se člověk býval Bohu líbil. Bere lidi jako nádoby k ukázání bohatství Své milosti
- a k slávě Své milosti – na základě díla Svého Syna.
- 1000 let vlády pokoje: To je dispensace, kterou Bůh užije k naplnění Svých plánů se zemí přes selhání člověka. Boží plán byl pro jednoho člověka, Adama, aby vládl nad celou zemí s Evou po svém boku. Zdálo se, že pád zničil tento výhled jednou provždy. Hřích vešel na svět, a s ním všechny druhy bíd. Do dnešního dne celé stvoření pod ním „**sténá**“ (Řím. 8,22). Ale Bůh chce zajistit, aby se Jeho plán naplnil: Kristus, jako „**Syn člověka**“ s Církví po Svém boku, bude vládnout nejen nad zemí, ale nad celým vesmírem (Žalm 8; Ef. 1,23).

	Doba	Dispenzace	Odkaz	Selhání od začátku	Konec se soudem
1	Stvoření až pád	Nevinnost	1. M. 2,15-17	Pád (1. M. 3,6)	Vyhnání z Eden (1. M. 3,22-24)
2	Od pádu k potopě	Svědomy	1. M. 3,7.22.23	Kainova vražda (1. M. 4,8)	Potopa (1. M. 6,5.11-14)
3	Od potopy k věži v Babel	Vláda	1. M. 9,1. 2. 6	Hřích Noého (1. M. 9,20-25)	Zmatení jazyků (1. M. 11,1-8)
4	Od povolání Abrahama až do Sinaje	Zaslíbení	1. M. 12,1-3	Abrahamův nedostatek víry (1. M. 12,10-12)	Otroctví v Egyptě (2. M. 1)
5	Od Mojžíše ke Kristu	Zákon	2. M. 19,1-8.20	Počáteční: 2. M. 32 Opakov.: 2. Kr. 17,7 Konečné: Skutky 2,23; 7,51.52	Zajetí (2. Par. 36); zničení Jeruzaléma (Luk. 21,6.20-24)
6	Letnice až uchvácení	Milost /Církev/ Duch	Skutky 2,1	Skutky 5; 20,30; 1. Jana 2,18.19.22	Křesťanstvo, souzené při zjevení (2. Tes. 2,7-12; Zj. 3,16; 17; 18)
7	1000letá vláda Krista	Milénium	Iz. 11; Zj. 20; Ef. 1,10	Přes Kristovu dokonalou vládu člověk stále hřeší (Žalm 101,8), a nakonec se vzepře (Zj. 20,7-9).	Soud národů (Zj. 20,3.7-10)

Možné modifikace

Podstatným bodem ohledně pravdy o dispenzacích není, zda každý věřící souhlasí s tím, že je přesně sedm dispenzací, jak je to uvedeno výše. Jak už bylo poznamenáno, někteří přijímají poněkud odlišné rozdělení. Naopak je možné přijímat rozdělení na sedm, ukázané výše, aniž by byla uchopena pravda o dispenzacích (například neporozumět křesťanskému postavení – že nejsme pod zákonem, že očekáváme uchvácení před soužením, atd.). Klíčovým bodem je skutečnost, že tu mezi dispenzacemi existují změny v Božím jednání s člověkem, že tu je dokonalá a ob-

divuhodná moudrost za těmito Božími cestami a že On se skrze ně oslaví přes lidské selhání v každé dispensaci. To, že existují rozdíly, týkající se přesného definování dispensací, neubírá nic důležitosti pravdy o dispensacích.

Několik příkladů:

1. ‚Nevinnost‘ a ‚svědomí‘, první dvě dispensace ve Scofieldově schématu, nejsou považovány za dispensace všemi učiteli dispensací (např. J. N. Darbym¹), protože nevinnost nebyla zrušena, ale ztracena. Svědomí – to jest známost dobrého a zlého (1. M. 3,22) – nebyla zrušena, ale byla zachována v následujících dispensacích.
2. Doba Církve není vždy považována za dispensaci ve vlastním smyslu (např. J. N. Darbym). Základem pro tento názor je, že ačkoli je na zemi, Církev není ze země, ani nepatří k Božímu plánu pro zem. Je ‚vyvolána ven‘ (*ekklesia*). Proto někteří charakterizují tuto epochu jako část ‚*časů národů (pohanů)*‘, které začaly Nabuchodonozorovým vítězstvím nad Jeruzalémem (Lukáš 21,24), nebo jako dobu Ducha (tj. epochu, ve které Duch Boží přebývá na zemi). Ale to neodnímá nic ze závěrů v učení, vyvozených ze Scofieldova rozdělení. Spíše je rozšiřuje. Předně: Zkouška člověka končila u kříže. Za druhé: Křesťané nejsou součástí Izraele, nejsou pod zákonem, čekají na uchvácení, atd. Je to poněkud jiné charakterizování doby milosti, ale se stejnými podstatnými náhledy.
3. Doba zákona může být podrozdělena do tří oddílů: zákona, kněžství a království (protože Boží jednání s Jeho lidem v každém podrozdělení na sebe vzalo poněkud jiný charakter).
4. Doba od narození Pána Ježíše má zvláštní charakter. Scofield je počítá za část doby zákona a je pravda, že Církev začala teprve v den Letnic po nanebevstoupení Krista, avšak předtím došlo k některým změnám:
 - Když se narodil Kristus, přišla „*plnost času*“ (Gal. 4,4).
 - Úlomkovité Boží zjevení skrze proroky bylo nahrazeno konečným a úplným zjevením (Židům 1,1-2).
 - Zatím co zákon byl dán skrze Mojžíše, „*milost a pravda skrze Ježíše Krista stala se*“ (Jan 1,17). Kristus přinesl milost, která nebyla předtím v tomto rozsahu známá.
 - Pán vícekrát mluví o nové „*hodině*“, která přicházela, a tuto hodinu charakterizuje rysy, které jsou jedinečné pro křesťanskou dispensaci: klanění v duchu a pravdě (Jan 4,23-24) a slyšení hlasu Božího Syna (Jan 5,25).

¹ ‚The Apostasy of Successive Dispensations‘, *Collected Writings of JND* vol. 1. p. 192 (p. 124 ve znovu publikovaném svazku), k dostání u stempublishing.com.

5. Klasifikovat dobu soužení také není snadné. Na jedné straně je mnoha způsoby rozdílná od doby milosti. Například Duch Boží už nepřebývá na zemi, na zemi nejsou ponecháni žádní křesťané, a věřící, kteří budou žít na zemi v té době, jsou opět pod zákonem (Mat. 24) a mnoha způsoby jsou více podobni starozákonním věřícím než křesťanům. Avšak doba soužení může být sotva považována za část následující dispenzace (milénia), protože Kristus ještě nebude vládnout na zemi, nebude tu ani pokoj ani spravedlnost, a mravně ještě bude noc. „Den“ začne východem slunce (Mal. 4). Alternativou by bylo považovat ji za součást doby oddělené dispenzace.

Závěr

Znovu zdůrazněme: Skutečnost, že existují malé rozdíly v rozděleních, vůbec neznamená, že dispenzace neexistují. Ani se to nedotýká hlavních závěrů o dispenzační pravdě, totiž že rozlišujeme dobu zákona od doby milosti, nesměšujeme Izrael s Církví a věříme v uchvácení během okamžiku, stejně jako očekáváme skutečnou 1000letou vládu pokoje na zemi.

Během dispenzací Bůh zkoušel člověka, zjevoval Sebe a – přes lidský hřích a selhání – Sebe oslavil. Bude to činit dále, dokud nebude dosažen Jeho úmysl pro první stvoření a nebude uvedeno nové stvoření. Jemu buď sláva!

M. Hardt, T&T, 02/2021

STUDIE O DISPENZACÍCH

„Studií o dispenzacích“ máme na mysli studii o různých věcech, epochách nebo dispenzacích, do kterých je rozdělena historie o Božích jednáních s lidmi od začátku až do konce času.

Mnoho čtenářů Bible nikdy vážně nepřemýšlelo o zřejmé skutečnosti, že Bůh měl různé metody jednání s lidmi od začátku až do přítomné doby. A dokonce i tam, kde o tom není naprostá nevědomost, bylo toto rozlišení mezi dispenzacemi většinou Božího lidu přijímáno a drženo jen slabě. Jsme vzdáleni toho říkat, že nějaká část Písma nemůže bez toho být užitečná: ale nedokážeme ji plně použít, pokud si neuvědomíme její okolnosti.

Například Boží děti se ve všech dobách právem obracely ke knize Žalmů jako ke sbírce inspirovaných zkušeností, ve které nacházíme vyjádření jejich potřeb, trápení, selhání, zkoušek, pochybností a obav, stejně jako jejich radostí, odpovědností, víry, naděje, povinnosti, lásky a všech druhů ovoce božského života, kterých

tam je hojnost. Opravdu jsme přesvědčeni, že Boží lid trpí v této uspěchané době, když zanedbává božsky zaznamenané zkušenosti, které nacházíme v celé překrásné knize Žalmů. Ale právě pro tuto skutečnost opakujeme, že to má velkou důležitost, ba je nezbytné, abychom si přivlastnili správné dispenzační prostředí těchto inspirovaných básní.

Boží svatí jsou nuceni zvažovat, co jsou takzvané zlořečící žalmy² jako náležející k nějakému tvrdšímu věku, jako možná neinspirované týmž způsobem jako ty vznešené, dýchající chválou a velebením. Tak je na jejich inspiraci uváděno neúmyslné zlehčení, a zároveň se ze zřetele ztrácí důležité naučení.

Podobně nepřítomnost ducha adopce, známosti přítomného a věčného přijetí, nebeské naděje, atd., nutí rozumného čtenáře k uznání, že v Knize Žalmů nestojí na charakteristicky křesťanské půdě. To vše do určité míry vidí každý křesťan, který je dostatečně důvěrně seznámen s Biblií; a přece mnozí z těchto křesťanů by pro nedostatek známosti o velkých dispenzačních liniích nebyli schopni přesně vysvětlit, proč v Žalmech nenacházíme tutéž svobodu, jako ji nalézáme například v Epištole Filipským. Vysvětlení je zároveň jednoduché i uspokojivé. „*Sám všechno činí užlechné časem svým.*“ (Kazatel 3,11) – A přece ještě v dispenzaci, ve které a pro kterou byly napsány Žalmy, nepřišel čas, aby byla ukázána křesťanská pravda. Taková věc by znamenala nalévat nové víno do starých lahví.

Totéž může být řečeno, pokud jde o všechna Písma Starého zákona. Musíme pravdu brát v jejím správném spojení, jinak jí nebudeme správně chápat. To je jeden ze základních axiomů biblického studia.

Začněme tím, že budeme předpokládat, že křesťanský čtenář má dobrou míru známosti toho, co je napsáno v Bibli, ale nikdy neobrátil svoji pozornost ke skutečnosti, o které mluvíme. Budeme také předpokládat, že byl vzbuzen jeho zájem nějakým obyčejným způsobem, spíše než čtením nějaké knihy, ve které je vyložena dispenzační pravda. Tímto způsobem můžeme možná obdržet návod, týkající se užitečné metody dalšího studia v tomto směru.

Předpokládejme například, že při denním čtení v rodině se došlo k 53. kapitole Izaiáše a jedno z dětí se zeptá: „Tatínku, o kom to zde prorok mluví?“ A hned dostane odpověď: „No samozřejmě o Pánu Ježíši. On je Ten, který byl opovrhován a zavržen od lidí, a ten, na kterém byla kázeň k našemu pokoji.“ – „Proč potom, tatínku, tam není napsáno, že to byl Pán Ježíš?“ – „Protože Pán Ježíš tehdy ještě nepřišel a Bůh skrze proroka řekl mnoho staletí předem, jak s Pánem Ježíšem bude jednáno,

² Takzvané „zlořečící žalmy“ jsou ty žalmy, ve kterých pisatel žádá Boha, aby soudil nebo vykonal pomstu na jeho nepřátelích (např. Žalm 109). Je o nich pojednáno v č. 4 ročníku 2012 tohoto časopisu (pozn. vydavatele).

až přijde. My víme, že to mluví o Pánu Ježíši, protože když se obrátíš k Novému zákonu, pak Filip kázal Etiopanovi o Pánu Ježíši z téhož oddílu.“ (Viz. Skutky 8,32-35.)

„Je to důvod, proč nikdy ve Starém zákoně nenacházíme zmíněno jméno Pána Ježíše?“ – „Ano, On se ještě nenarodil ani netrpěl, ani nezemřel za naše hříchy. Boží lidé se nadáli a čekali na příchod Spasitele, který byl zaslíben od začátku.“ – „Cožpak David neznal Pána Ježíše?“ – „Ne; protože žil mnoho staletí předtím, než se Pán Ježíš narodil.“ – „Nuže, jak potom mohl být David spasen? Nebyl to snad hříšný člověk?“ – „Ano; Žalm 32 nám říká, že nejen zhřešil, ale že také věděl, jak to je pozhnané, když jeho hříchy byly odpuštěny. Nevěděl o tom vše; jen věděl, že Bůh je velmi milosrdný a že přichází den, kdy vše bude objasněno; a tak každý, kdo skutečně měl víru, důvěřoval v Boha, a ačkoli často měl mnoho zkoušek a pochybností, měl také víru a naději a nebyl ponechán sám ve tmě.“

Jiné dítě řekne: „Dobře, já si myslím, že mám raději Nový zákon, protože ten nám mluví nejenom o tom, co bude, ale i o tom, co už přišlo, a o Boží lásce a o všem tom, co Pán Ježíš pro nás učinil.“ – „Ano,“ říká otec; „a my bychom nerozuměli mnoha věcem ze Starého zákona, kdybychom neměli Nový zákon, který nám jasně ukazuje vše o Pánu Ježíši.“

Tato malá rozmluva probouzí myšlenky v jeho mysli. Postupně, jak pokračuje v denním čtení Starého i Nového zákona, toto světlo nabývá větší jasnosti. Poznává, co od počátku více nebo méně na něho působilo, že Nový zákon proniká jiná atmosféra než Starý zákon. Všimá si také, jak Pán mluví o Svém vlastním příchodu: „*Blahoslavené oči, které vidí, co vy vidíte, neboť pravím vám, že mnozí proroci i králové chtěli viděti, co vy vidíte, ale neviděli, a slyšeti, co vy slyšíte, ale neslyšeli.*“ (Lukáš 10,23-24) Spojuje s tím jiný, ještě pozoruhodnější výrok, kde Pán činí Svým učedníkům v Janu 16 zaslíbení: „*Jest vám užitečné, abych já odešel. Neboť neodejdu-li, Utěšitel nepřijde k vám; a pakli odejdu, pošlu ho k vám.*“ (v. 7)

Když přijde ke knize Skutků, najde Utěšitele, poslaného podle zaslíbení, a ve svém studiu Epištoly Efezským se dočte, že Duch Svatý byl dán jako pečeť (1,13). Také shledá, že Duch Svatý byl dán, teprve když náš Pán Ježíš byl oslaven poté, co bylo vykonáno vykoupení (Jan 7,39). Také ve spojení s Duchem Svatým zjistí, že ujištění, známost o přítomném odpuštění hříchů (Ef. 1,7), Duch adopce, synovství (Řím. 8,15) a mnoho jiných charakteristik se hojně nachází v Epištolách, zatím co nejsou ve Starém zákoně. A dejme tomu, že si postupně zvyká poznamenávat si své myšlenky do sešitu a dojde k některým takovým závěrům, jako jsou tyto:

1. „Biblická historie je rozdělena do dvou částí, vyznačených narozením a životem našeho Pána Ježíše na zem. Vše, co se stalo před tím, je vyprávěno ve

Starém zákoně; a co potom, v Novém zákoně. Starý zákon je jako stín, který přináší záblesky naděje. V Novém zákoně vidíme jasné světlo.“

2. „Celá historie Nového zákona je rozdělena do dvou částí a je vyznačena darem Ducha Svatého o Letnicích. Vše předtím vypráví o dokonalém životě našeho Pána Ježíše, a stále pojednává více či méně o Židech. Vše potom mluví o dokonaném díle Krista a každém požehnání v Něm, prožívaném každým věřícím.“

Máme smělost říci, že takový objev by vyznačil období v životě každého křesťana. Bible by se pro něho stala novou knihou; zářila by jasnou láskou, který si slabě uvědomoval předtím, a radost známého vykoupení by naplňovala jeho srdce. Uchopil skutečnost dispensační pravdy. Zbývá naučit se mnohému, ale tato část je podstatná a ze všeho nejdůležitější.

Jako v případě vši známosti, a zvláště známosti Písma, to, co jsme poznali, nám nejen dává naučení o věci, kterou máme před sebou, ale vzbuzuje další otázky a obstarává klíč k odpovědi na ně. Protože čtenář je zvyklý ptát se na každý verš, který čte, postupně mu svítá z jeho studií Epištol, že tu je určitá naděje, kterou Duch Boží vložil do srdcí lidu Páně. Tak jako ve Starém zákoně všechno hledělo dopředu k příchodu Mesiáše, tak v Novém zákoně, po Pánově smrti, vzkříšení a vystoupení na nebe, vše hledí kupředu k jinému příchodu. Zmocňuje se ho rostoucí přesvědčení, že vyhlídkou, ukazovanou v Epištolách, není obnovení království Izraeli, ani postupné zlepšování země a ustavení Milénia. Naopak vidí, že křesťanství odděluje věřícího od světa, že patří nebi, a protože každá otázka ohledně jeho spasení byla urovnána, věřící touží, aby tam byl. Dále shledává, že místo smrti, temného společníka vši naděje lidského pokroku a zemského požehnání, Bůh před něho staví „*blahoslavenou naději*“ (Titovi 2,13), jíž není nic jiného, než že v nějakou chvíli přijde Pán Ježíš, aby vzal Svůj lid pryč ze země, vzkřísil ty, kteří spí, proměnil žijící a přenesl je všechny do nebe.

Jinými slovy: Poznává to, co vyznačuje přítomnou dispensaci. Je to vykonané vykoupení obětí Krista a přítomnost Ducha Svatého jako svědectví o tom. On sjednocuje věřící s Pánem Ježíšem, a vede jejich naděje k tomu, aby čekali na Jeho druhý příchod k přenesení jich do nebe.

Avšak když s nemenší láskou než předtím, ale s jasnějším zájmem pokračuje věřící ve čtení a studiu Starého zákona, najde vývoj, který tam také probíhá. Například jsou tam určité mezníky, které stojí jako štíty hor a rozdělují celou oblast pravdy Starého zákona na jasně vyznačené oddíly. Větší část Starého zákona má co činit s národem, s vyvoleným Božím lidem. Ten je pod zákonem. Ve světle novozákonních studií nachází, že je zvláštní význam v tom, že věřící nyní není pod zákonem, jako byl ve Starém zákoně. Shledává také, že proroci, jak za dnů Samuele a Eliáše,

tak i pozdější, kteří napsali svá poselství, se odvolávají na tento zákon a na vztah tohoto zemského lidu Izraele k Bohu. Také shledá, že toto období Božího jednání může být nazváno národním, protože jedná s celým národem stejně, přičemž někteří příslušníci národa jsou věřící a mnozí nikoli. Všichni však mají k Němu určitý vztah, jsou pod zákonem a uznávají svoji hříšnost a podrobují se trestání. Zároveň shledává, že víra proniká tímto oblakem a chápe se Boží milosti a milosrdenství, avšak že dispensace neboli způsob Božího jednání, se vyznačuje vzdáleností a podmínkami, na jejichž základě člověk mohl obdržet požehnání.

Když se podívá zpátky na dobu, která tomu předchází, najde v 1. Mojžíšově knize období, které se nevyznačuje tímto národním jednáním, ani dáním zákona. Je tam vztah smlouvy s Bohem, která uznává víru Abrahama, Izáka a Jákoba, a tito prožívají společenství podle své víry jako jednotlivci.

Když se podívá trochu dále, najde krátkou zprávu o původu národů a sleduje ji až k ustanovení nařízené vlády za Noeho. Předtím bylo dlouhé období, ve kterém byl člověk ponechán sobě a zem naplnila bezzákonnost a násilí; a to ho při jeho pohledu zpět přivede k pádu do hříchu a ke krátkému období nevinnosti, které tomu předcházelo.

Když opět vezme do ruky svůj zápisník, udělá asi takovýto zápis:

1. Člověk byl stvořen nevinný a Boží jednání s ním v zahradě Eden bylo zcela odlišné od každého pozdějšího.
2. Doba od Seta k potopě se zdá být obdobím, kdy člověk byl ponechán velkou mírou sám sobě, bez vlády a bez interakce s Bohem, kromě případů, kdy tam byla víra.
3. S Noem začíná nový způsob Božího jednání s lidmi. Jsou postaveni pod vládu a rozdělení do národů.
4. Abraham vyznačuje začátek Božích cest ve smlouvě s lidmi.
5. Mojžíš začíná velkou kapitolu národní historie, ve které nenacházíme smlouvu skrze zaslíbení, ale smlouvu s určitými podmínkami, kdy Bůh zaslubuje požehnání, jestliže člověk bude zachovávat Jeho zákon.

Tímto způsobem v průběhu obvyklého čtení s přemýšlením a studováním čtenář dosáhl, jak se domníváme, více či méně jasného porozumění rozdílu mezi Božími cestami s člověkem před pádem do hříchu, před potopou, v časech Noeho a po povolání Abrahama s následnou národní historií Izraele.

Budeme předpokládat, že nyní učiní další zápis: „Před pádem do hříchu jsme měli stav nevinnosti, oddělený od vší historie dalších Božích cest s člověkem. Starozákonní historie pádu je rozdělena do čtyř období:

1. bezzákonnost, od Kaina do potopy,

2. vládní období, od Noého k Abrahamovi,
3. patriarchální perioda, od Abrahama k Mojžíšovi,
4. vyvolený národ pod zákonem, od Mojžíše až do konce Starého zákona.“

Když dále uvažuje o tomto přehledu, vidí, že období, nazvané „patriarchální“, je spíše úvodní a podává stránku víry celého období Božího jednání s Izraelem, a na konec dojde k rozdělení Starého zákona na tři oddíly.

Vše, co takový student nyní potřebuje, je pomoc nějaké základní knížky ke shromáždění všech svých dispenzačních studií a jejich dovedení k úplnosti. Kdyby někdo řekl: „Kdopak kdy dospěl k této známosti dispensací bez pomoci?“ Naše odpověď by byla: „Někdo to musel být, jinak bychom neměli naši současnou pravdu o dispensacích. Dále jsme přesvědčeni, že je-li předsudek dán stranou, nebude trvat dlouho, aby upřímný čtenář a student Bible byl přesvědčen o pravdě a o velkých epochách, o nichž jsme právě mluvili.“

Nebojujeme za žádnou neměnnou dispenzační linii, kromě jasného odlišení přítomného, či křesťanského období od všech ostatních, společně s nadějí na příchod Pána, který nás přivádí k závěru přítomného období milosti.³

Samuel Ridout, T&T, 02/2021

MYŠLENKY K PRŮBĚHU SHROMÁŽDĚNÍ

Boží shromáždění na zemi není žádná „teoretická konstrukce“, která existuje jen v Božích myšlenkách. Spíše to je živý organismus a Bůh by chtěl, aby Jeho myšlenky o Shromáždění byly vidět, když se shromáždí místní shromáždění. Nový zákon proto na různých místech mluví výslovně o shromažďování věřících na jednom místě.

Shromáždění místní církve

Celkem čteme v Bibli o nejméně třech různých (pravidelných) shromážděních místní církve:

³ Autor dále konstatuje: „Toto nás vede k uvažování o tom, co přijde poté, co Boží lid bude vzat do nebe na závěr přítomného věku. Pro jednotnost budeme sledovat našeho předpokládaného studenta Bible v jeho zkoumání...“ Mr. Ridout pokračuje ve zbytku této kapitoly a ukazuje, jak student Bible může z Písem objevit pravdu o uchvácení, o ostatku, o období soužení, o zjevení a o tisíciletém království. My musíme tuto část vynechat z důvodů omezení místem, ale velmi ji doporučujeme všem svým čtenářům. Lze ji nalézt v *How to Study the Bible* (str. 81) /redakční pozn./.

- shromáždění k **lámání chleba** (např. Sk. 20,7),
- shromáždění ke vzdělání, resp. **zvěstování slova** (např. 1. Kor. 14),
- shromáždění k modlitbě (např. Mat. 18,19; Sk. 4,23-31).

Tato shromáždění jsou pak shromážděními ve jménu Pána (Mat. 18,20), jestliže On je středem, vše se řídí dle Něho a shromáždění věřící ponechávají volný prostor k vedení Duchu Svatému. Rozumí se samo sebou, že to je možné jen tehdy, když posloucháme naučení Bible.

Žádné podrobné předpisy

Ve Starém zákoně Bůh nařídil mnoho podrobností izraelské bohoslužby (např. dal předpisy o obětní službě). V protikladu k tomu nám Bůh v Novém zákoně nedává podrobné směrnice o vnějším průběhu našich shromáždění. Dává nám určitou svobodu, která však nikdy nesmí být pohnutkou pro tělesné chování.

I bez takových směrnic poznáváme, že shromáždění mají určitý **charakter**, který je vyznačuje. Shromáždění k lámání chleba je vzpomínka na našeho Pána. Je spojeno s chválením, děkováním a velebením a má probíhat důstojným způsobem. Shromáždění k modlitbě je charakterizováno děkováním a prošením a při zvěstování Slova jde o to, aby přítomní byli vzděláváni.

Další rozdíl vůči Starému zákonu spočívá v tom, že průběh shromáždění je „prostý a jednoduchý“ a budova, v níž se shromažďujeme, nemá sama o sobě žádný význam. První křesťané neměli ani vlastní, pro to zřízené místnosti (o pompézních kostelech nemluvě), nýbrž scházeli se ve svých domech. Tam se shromažďovali jako věřící (jako údy těla Krista). Neexistoval – a neexistuje – žádný klérus (kněží, duchovní, laikové, atd.). Sociální rozdíly – které ve všedním dni věřících existují – nehrají ve shromážděních žádnou roli.

Slušně a spořádaně

Vše se má především dít „*slušně a spořádaně*“ (1. Kor. 14,40). Ačkoli to je řečeno přímo ve spojení se shromážděním ke vzdělání (zvěstování Slova), platí to přece zásadně. Nikdy bychom neměli zapomínat, že náš Pán je osobně (byť neviditelně) přítomen. Kdybychom na to více mysleli, mnohé by se urovnalo samo od sebe a mnoho otázek by vůbec nebylo ani položeno ani probíráno.

K pořádku patří také určitý vnější pořádek. Tak například jsou obvykle stanoveny pevné časy (začátek a konec) a často existuje i určitý zasedací pořádek. Přítomní používají společný zpěvník atd. Ovšem nesmíme vnější „pořádky“ přeceňovat a už vůbec ne závazně předepisovat. Zpravidla se přitom jedná o tradice (které samy o

sobě nemusejí být špatné). Mají svoji cenu, avšak nesmíme z nich dělat nějaká neměnná pravidla (a už vůbec ne „zákon“). Tak, jak se to na nějakém místě (v nějakém regionu nebo v nějaké zemi) děje, nemusí to být nutně stejné na jiných místech (v jiných regionech nebo zemích). Může se také stát, že vnější okolnosti nás povedou přechodně ke změnám. Důležité je, aby v těchto otázkách byl mezi věřícími pokoj a shoda.

Jasný předpis

Existují také jasné předpisy. Jeden z nich zní: *„Ženy vaše v shromážděních ať mlčí, neboť nedopouští se jim mluvit.“* (1. Kor. 14,34) Směrnice je jasná, a přece jí často není dbáno. Mlčení žen opačně znamená, že muži mají mluvit. Bratři, kteří ve shromážděních zásadně mlčí, by se měli ptát, proč tomu tak je. V každém případě to neodpovídá Božímu úmyslu.

Mlčení žen ovšem neznamená, že nemají žádný podíl na shromážděních. Předně je samozřejmé, že „mluvit“ neznamená „zpívat“. Účast žen na zpěvu obohacuje shromáždění. Sestry samozřejmě říkají „Amen“. Ani to nepatří k „mluvení“, kde jde o osobní projev. Nadto doprovázejí shromáždění v tiché modlitbě, a tak přispívají k tomu, aby bratři mluvili to, co chce Duch Svatý, aby bylo řečeno. Jak je cenné „tiché velebení“ ze srdcí, ukazuje příklad Marie (Jan 12,3). Mnohá manželka je nadto svému muži velkou pomocí, když mu doma podá tak či onak zpětnou vazbu k jeho chování ve shromážděních, povzbudí ho nebo také někdy „zbrzdí“.

Prvky shromáždění

Text v 1. Korintským 14 nám pomůže, abychom lépe porozuměli ústředním prvkům shromáždění. Přitom mi nejde nyní o skutečnost, že Pán je střed a všichni přítomní mají být vedeni Duchem Svatým (o tom tato kapitola také nemluví). Jde spíše o **to**, co se ve shromážděních děje a **jak** se to děje. 1. Korintským 14 objasňuje, že tu jsou tři ústřední prvky:

- Boží slovo,
- modlitba,
- zpěv.

Tyto tři prvky známe až dodnes. Méně by bylo na újmu. Více by bylo lehce ke škodě a odvádí to od podstatného. To je důvod, proč ve shromážděních věřících nepotřebujeme žádné inscenace, hudební vystoupení a podobné.

Žádná liturgie

Nikde není řečeno, že shromáždění nutně začíná písní, a potom následuje modlitba. Pořadí může být rozdílné. Shromáždění může stejně tak dobře začínat biblickým slovem nebo modlitbou. Může být, že píseň na začátku navodí dobré zaměření, avšak pevné pravidlo to není. Jestliže vede Duch Svatý, nemůže tu být žádná liturgie, ani nepsaná. Dobré zvyky nejsou chybné. Přesto se mohou snadno stát jakýmsi druhem nepsané liturgie. Před tím se musíme mít na pozoru.

Další praktické poukazy

Z 1. Korintským 14 můžeme odvodit další poukazy, které jsou užitečné pro praxi shromažďování, a já bych chtěl jmenovat několik bodů:

- a) **Srozumitelná řeč:** Mělo by být samozřejmé, že mluvící bratři se vyjadřují tak, aby všichni přítomní rozuměli tomu, co se říká. To platí pro **obsah** i pro **akustiku**. Jak má ten, kdo poslouchá, říci „amen“, když polovině nějaké modlitby nerozuměl? Jak má být vzděláván, když výklad Slova byl tak těžký, že sotva kdo ho mohl sledovat? Když jsou přítomné děti a mladí lidé, měl by být brán ohled i na to. Modlitby by měly a musejí být vyslovovány v „normální řeči“, nemají znít „šroubovaně“. Výklad Slova může být fundovaný a poučný, a přece formulovaný tak, aby mu každý dobře rozuměl. To, co zní „vysoce duchovně“ ještě zdaleka nemusí být „vysoce duchovní“. Skutečná učenost (moudrost) se ukazuje spíše v tom, že se vyjadřujeme jednoduše a srozumitelně.
- b) **Délka příspěvků:** Bratři, kteří se ujímají slova, by se měli vyjadřovat co možná krátce, neboť ve většině případů nejsou jedinými, které Pán chce použít. Právě když je přítomno více bratrů (nebo dokonce mnozí), by na to měl být brán ohled. To platí zvláště pro délku modliteb. Jak mají věřící nalézt upřímné „amen“, když na konci modlitby už nevědí, co se ten bratr modlil na začátku?
- c) **Četnost příspěvků:** Podle počtu přítomných bratrů by se každý měl ptát, jak často se má hlásit ke slovu. Pavel vycházel z toho, že „každý“ v Korintu má /co říci/ – (1. Kor. 14,26). To platí i pro mladší bratry. Je dobré, když starší a zkušenější bratři se více zdržují, aby mladším dávali příležitost se rovněž zapojit.
- d) **Čekání navzájem:** Dlouhé pauzy mohou být upřímným čekáním na vedení Duchem Svatým. Mohou ale také být únavné pro průběh shromáždění, jsou-li známkou duchovní lenivosti. Konečně se nescházíme, abychom mlčeli. Příliš krátké pauzy (nebo dokonce horečnatost) mohou však být rovněž těžkostí. Riskujeme, že budeme stát v cestě Duchu Svatému. Zde platí, že je třeba najít dobrou cestu. Spěch však ve většině případů není dobrým rádcem (srv. s Iz. 28,16). K tomu přistupuje, že právě mladší bratři možná potřebují trochu více

času k tomu, aby se aktivně účastnili. Tento čas by jim starší měli ochotně dát a umět čekat (to platí tím více ve shromáždění ke zvěstování Slova).

Používat rozum

Pavel vyzývá Korintské vícekrát, aby používali svůj rozum. Ve verši 32 říká: „*Duchové pak proroků prorokům poddáni jsou.*“ To platí pro každého bratra, který se v nějakém shromáždění uplatní. Vedení Duchem Svatým a náš rozum se navzájem nevyklučují – naopak: doplňují se. Zvláštní „duchovnost“ se zcela jistě neukazuje v tom, že svůj rozum necháme jako plášť v šatně a ve shromáždění se chováme jako děti.

Příprava a dodatečné rozvažování

K tomu Bible neříká nic. Přesto by mělo být „normální“, abychom do shromáždění nešli „nepřipravení“. To neznamená, že nějaký bratr si „připraví“ kázání, nýbrž že **všichni** přítomní se doma za shromáždění modlí, aby mohlo být k požehnání a k užítku. Podobně to platí pro dodatečné rozvažování. Je dobré doma přemýšlet o tom, co bylo předmětem shromáždění. Tak zůstane trvalý dojem a trvalé požehnání.

Závěr

Bible nám nedává žádné podrobné směrnice pro průběh shromáždění jako církve. Co potřebujeme, je duchovní porozumění, abychom odpovídali tomu, co Bůh může očekávat od těch, kteří se nechávají vést Duchem Svatým. Má to být slušné a spořádané, tak aby byl Bůh ctěn a věřící měli duchovní užitek.

E. A. Bremicker, IGL, 09/2021

ODPOVĚDI NA OTÁZKY

Odpověď na otázku k článku „Být Ježíšovým učedníkem – co to vlastně znamená?“

Dobrý den!

Četl jsem tento článek (sešit 3-2012), mám k němu však jednu otázku: Jak jste došli k tomu, že píšete:

„Křesťanství a učednictví jsou spolu nerozlučně spojeny.“

Vždyť je přece známé, že praví Ježíšovi učedníci (apoštolové) nepřijali apoštola Pavla jako apoštola.

Existují takové skupiny, které jsou Ježíšovými učedníky?

Děkuji za odpověď.

H. N.

Milý H. N.,

srdečný dík za dopis. Vždy nám dělá radost, když někdo pečlivě čte nějaký článek a otevřeně klade otázky. Tak si můžeme vzájemně pomáhat.

Jako autor onoho článku k tématu „Učednictví“ bych se chtěl pokusit promluvit o kladených otázkách. Učiním to vědomě trochu podrobněji, protože mám dojem, že komentáře se dotýkají zásadního problému, o kterém je důležité mít jasno.

- Na první otázku je poměrně jednoduché dát odpověď. Učednictví a křesťanství jsou proto tak úzce spojené, protože to Bible sama říká. Ve Skutcích 11,26 čteme Duchem Svatým inspirovaná slova: „*V Antiochii učedníci nazváni jsou křesťané*“. Kteří učedníci to byli? Zcela jistě ne dvanáct Ježíšových učedníků (apoštolové), nýbrž lidé v Antiochii, kteří přijali Pána Ježíše jako Zachránce a následovali Ho. V Bibli nenacházím žádný poukaz na to, že „pravými učedníky“ bylo jen těch dvanáct apoštolů. Ne, všichni Ježíšovi následovníci byli Jeho učedníci. To nám jasně ukazuje mnoho příkladů ve Skutcích apoštolů.
- V Bibli není žádný poukaz na to, že by dvanáct apoštolů Pavla nepřijalo jako apoštola. Při čtení Skutků apoštolských 9,26 bychom si to snad mohli myslet, ale strach věřících v Jeruzalémě byl přece pochopitelný, protože Saula znali jenom takového, jaký byl před svým obrácením. Poté, co se pak Barnabáš Saula ujal a přivedl ho k apoštolům, byla věc vyřízená. Potom se neukazovaly žádné nepřátelské city. Naopak: Petr sám nazývá Pavla ještě na konci svého života „naším milým bratrem Pavlem“ a mluví o „jemu dané moudrosti“ (2. Petra 3,15). A Pavel sám píše: že „*Jakub a Kefas (Petr) a Jan, kteří se zdají sloupové býti, podali pravici mně a Barnabášovi na tovaryšství*“ (Gal. 2,9). To by Duch Svatý jistě skrze Pavla tak neformuloval, kdyby to neodpovídalo skutečností. Je také nápadné, že Pavel těch dvanáct a sebe spojuje ve zvěstování evangelia (1. Kor. 15,11).

Nyní k problému, který možná zaznívá v pozadí tvého komentáře (pokud tomu tak není, tím lépe). Jde o to, že dnes mnoho křesťanů přikládá Ježíšovým mluveným slovům větší váhu než napsaným slovům Pavla nebo ostatních pisatelů Dopisů Nového zákona. Mohli bychom tento problém formulovat také jinak, totiž:

„Více Ježíše a méně Pavla“

Anebo:

„Když jednotlivé části Bible jsou používány proti sobě.“

Tvrdí se, že to nebo ono je právě napsáno „**jen**“ Pavlem (nebo jinými), nebylo to však řečeno Pánem Ježíšem samým. Spisy Pavla a jiných pisatelů Bible jsou sice v zásadě přijímány jako „Boží slovo“, ale biblické výroky Ježíše samého jsou považovány přece za důležitější. Když se na to přesněji podíváme, není tato argumentace nic jiného, než skrytý druh „kritiky Bible“, který neobstojí při přezkoušení pomocí Bible samotné. Není nejmenší pochybnost o tom, že Pánem Ježíšem vyslovená slova mají velmi velký význam. Avšak stejně tak málo je pochybností o tom, že v Bibli zapsaná slova apoštolů (a všech ostatních pisatelů) jsou skrze inspiraci Božího Ducha rovněž Boží slovo, a tím neméně důležitá. Celá Bible je Boží svaté Slovo.

Aniž bych chtěl něco podsouvat, je rozlišování slov Pána samého a slov apoštolů často předestřený argument, který má učinit (zcela zvláště) Pavlovo poselství neúčinným, protože je často nepříjemné a zdá se, jako by se nehodilo do naší doby. Tímto způsobem se chtějí lidé vyhnout nepříjemným tématům, jako je například postavení muže a ženy ve společnosti, v manželství a ve shromáždění nebo vztah věřících k vládě.

Nový zákon je ale – stejně jako celá Bible – jeden celek. Pán Ježíš se v době Svého života na zemi stále znovu odvolával na Starý zákon a Svým učedníkům výslovně prohlašoval, že po Jeho smrti a návratu do nebe přijde čas, kdy teprve porozumějí mnohému, čemu předtím vůbec nemohli rozumět, protože na ně ještě nepřišel Duch Svatý (např. Jan 16,13).

Abychom to řekli jasně: Ten, kdo se pokouší oddělovat Ježíšova slova od slov apoštolů – včetně Pavla – nebere Boží slovo (Bibli), ani Ježíše Krista samého skutečně vážně. Tímto způsobem člověk „rozřezává“ Bibli – a to je nepřípustné. To, co Pavel a druzí autoři píší ve svých Dopisech, je „Boží inspirované Slovo“, to znamená, že píší pod vedením Ducha Svatého (1. Kor. 2,13; 2. Petra 1,21). Je to tentýž Duch, skrze kterého byl rovněž veden Ježíš Kristus, když žil, mluvil a jednal na zemi. Pisatelé Dopisů nesdělovali své vlastní myšlenky, nýbrž psali slovo za slovem přesně to, co jim k napsání dal Bůh – Duch Svatý. „*Všeliké písmo od Boha jest vdechnuté, a užitečné k učení, k trestání, k napravování, k vyučování ve spravedlnosti.*“ (2. Timoteovi 3,16 – část přel.) Všeliké Písmo – to zahrnuje Evangelia stejně jako Dopisy – není rozdíl v jejich hodnotě, jejich závažnosti a v moci jejich výroků. Boží výroky jsou vždy platné – a je jedno, zda pocházejí z Ježíšových úst nebo z úst Pavla, Petra nebo Jana (a to stejné platí pro pisatele Starého zákona). Boží slovo je na každém místě (ať v Evangelích, ve Starém zákoně nebo v ostatních spisech Nového zákona) bezchybné a mocné.

Částečný závěr zní: Nám lidem proto není dovoleno, abychom brali biblickým výrokům Pavla nebo jiných autorů, kteří psali pod vedením Ducha Svatého, jejich sílu tím, že bychom tvrdili, že nepocházejí od Ježíše samého. Učení Pavlovo, Petrovo,

Janovo nebo Jakubovo není méně důležité proto, že nepřišlo od Pána Ježíše samotného.

V této souvislosti budiž připomenut také výrok v 1. Timoteovi 6,3. Pavel píše: *„Jestliže kdo jinak učí, a nepovoluje zdravým řečem Pána našeho Ježíše Krista, a tomu učení, které jest podle pobožnosti.“* Souvislost ukazuje, že nejde o slova, která Pán Ježíš promluvil během Svého života, nýbrž o naučení, která dal Pavel. To, co Pavel učil, odpovídalo *„zdravým řečem Pána našeho Ježíše Krista“* a zároveň (křesťanskému) *„učení, které jest podle pobožnosti“*.

K tomu ještě dva další příklady:

- Petr ve 2. Petra 3,2 píše: *„..., abyste pamatovali na slova předpověděná svatými proroky a na příkaz Pána a Spasitele, skrze vaše apoštoly.“* (přel.) To jasně ukazuje, že Ježíš Kristus mluví skrze apoštoly a že není rozdíl v tom, zda slova byla mluvena Ježíšem Kristem samým, nebo skrze apoštoly.
- Lukáš ve Skutcích apoštolů 26,23 zapisuje následující Pavlova slova: *„..., že měl Kristus trpěti, a z mrtvých vstana první, zvěstovati světlo lidu tomuto i pohannům.“* Kdo zvěstoval toto světlo? Kristus to činil – a to skrze apoštoly. To jasně ukazuje vyprávění ve Skutcích apoštolů. Ježíš po Svém vzkříšení sám už nemluvil k nevěřícím lidem. Činil to skrze apoštoly.

Pro svůj život Ježíšových učedníků a křesťanů potřebujeme celé Boží slovo – nejen učení Ježíše samotného, jakkoli je důležité. Spisy Pavla a ostatních apoštolů obsahují důležité výroky, které bezpodmínečně potřebujeme pro život k Boží cti.

„Jedno rač nám všechněm dáti:

Slova Tvého více dbát,

učení Tvé ostříhati,

pravdu Tvou víc milovat.

Ano, Slovo Tvé, nám dané,

duch je, pravda, tak's děl, Pane.

V jeho světle kdo chce jít,

nemůž' nikdy zabloudit.“

Srdečné pozdravy ve jménu Pána Ježíše Krista

Ernst-August Bremicker, FMN 11/2021

Přátelství mezi dvěma pohlavími ve světle Bible (FMN 07/2011)

Zdravím a chtěla bych se zeptat, zda k tomu snad jsou nějaká místa v Bibli.

Milá J.,

jsem rád, že jsi tento článek – ačkoli byl vydán už před 10 lety – pozorně četla. Je

správné a důležité, abychom se u všech otázek, které se nás dotýkají, dívali do Bible a nejednali prostě podle nějaké rady mimo Bibli.

Přitom je důležitá tato věc: Bible není žádná „poradní kniha“ jako jiné knihy a žádné dílo „s paragrafy“. To znamená, že ke každé otázce našeho praktického života nedostaneme konkrétní směrnice, příkazy nebo zákazy. V mnoha případech čteme sice konkrétní směrnice, v jiných případech nikoli. Přesto platí, že máme dodržovat nejen „příkazy“ (konkrétní směrnice – Pán Ježíš to nazývá „zachovávat přikázání má“; srv. s Janem 14,15.21; 15,10), nýbrž rovněž i Jeho „slovo“ (Jan 14,23; Jan 17,6). Tím je míněno, že si vždy znovu klademe otázku, co je v nějaké konkrétní situaci vůle Pána a co Mu činí radost (srv. s Řím. 12,2; Ef. 5,10).

To platí také pro téma „přátelství mezi dvěma pohlavími“. Článek, o kterém jsi mluvila, jasně ukazuje, jaké jsou myšlenky Bible, aniž by bylo dáno nějaké zcela konkrétní „místo zákazu“.

Ještě jednou rekapituluji: V Bibli jsou příklady přátelství mezi dvěma muži (např. Davida a Jonatana) a mezi ženami (Soudců 11,37.38; Luk. 15,9). Ovšem není tam ani jeden příklad přátelství mezi chlapcem a děvčetem. To by nás mělo vést k zamýšlení.

A můžeme tomu také dobře rozumět: Protože se člověk podle 1. Tesalonickým 5,23 skládá z ducha, duše a těla, sotva je možné se vyvarovat (sexuálních) citů a tělesných kontaktů v přátelství mezi mužem a ženou (příkladem jsou Sichem a Dína v 1. Mojžíšově 34, stejně jako Amnon a Támar v 2. Samuelově 13). A zde je Bible velmi konkrétní v jejich odmítnutí a ve varování před pohlavními vztahy před manželstvím a mimo ně. Bible to nazývá smilstvem (např. 1. Kor. 6,18; 7,2; Ef. 5,3; 1. Tes. 4,3; Židům 13,4).

Chtěl bych poukázat na jeden konkrétní příklad: když Rut Moábská pracovala na Bózově poli, měla kontakt s ženci (mladými muži) a s děvečkami. Bůh jí potom dává následující radu: „*Slyš, dcero má, nechod' sbíratí na jiné pole, aniž odcházej odsud, ale přidrž se teď děvek mých..., neboť jsem přikázal služebníkům svým, aby se tebe žádný nedotýkal. Bude-li se chtít pítí, jdi k nádobám a napij se té vody, kteréž by navázili služebníci moji.*“ (Rut 2,8.9) Na jedné straně vidíme normální a přiměřený styk mezi oběma pohlavími při práci, na druhé straně se Rut neměla přidržet služebníků, nýbrž služebnic.

Je jasné, že to celé bezpochyby odpovídalo tehdejší kultuře, a přece takové verše nejsou v Bibli bezdůvodně. (Užší a přátelské) spojení mezi mužem a ženou patří do manželství, resp. k cestě do manželství. A s cestou do manželství si člověk nemůže – a nesmí – hrát. K tomu je to rozhodnutí příliš důležité. Proto to odpovídá Božím myšlenkám, když mladé ženy a mužové jsou ve vzájemném styku opatrní. Nejde o

to, dodržovat křečovitě odstup, ale jistě o to, vyvarovat se příliš úzkým kontaktům a přátelstvím.

Závěrem bych chtěl poukázat na článek od Matthiase Bauma „Přátelství mezi mladým mužem a mladou ženou“ (FMN 05/2016), které mluví o tom tématu a dává řadu dobrých naučení.

Boží požehnání přeje a srdečně zdraví Ernst-August

POVÝŠEN NA KŘÍŽ

Nikodém, vysoce postavený rabi, vyhledal v noci Pána Ježíše, protože byl velmi pod dojmem Jeho skutků a slov a chtěl být od Něho poučen. Ale Pán mu ukázal, že nepotřebuje rozšiřovat své vědění ani měnit svůj způsob života, nýbrž že musí být znovuzrozen. Narození z vody a Ducha je potřebné, protože tělo je bez síly a je nepolepšitelné. **V** člověku musí dojít k Božímu dílu, aby mohl vejít do Božího království (Jan 3,1-8).

Je však také nutné dílo **pro** něho, na jehož základě může Bůh jednat ve prospěch hříšníků. Tak Pán ve Své rozmluvě přichází k události, kterou Nikodém bezpochyby znal, jejíž obrazný význam předtím však ještě nikdy neslyšel. Během cesty po poušti malomyslní Izraelité opět jednou mluvili proti Bohu a proti Mojžíšovi, a Bůh jim nato poslal jedovaté hady, jejichž uštknutí působilo smrt. Když Izraelité vyznali svou vinu a volali o pomoc, Bůh ty hady neodňal, ale dal jim prostředek záchrany. Had z mědi byl připevněn na vztyčenou tyč. Každý uštknutý, který pohleděl k tomuto měděnému hadu, zůstal naživu (4. M. 21,4-9).

Jednoduchá záchrana

Tak jednoduché to bylo pro Izraelitu, kterému hrozila smrt, aby obdržel život! Dokonce i umírající, který se svíjel bolestmi, mohl vrhnout zachraňující pohled na hada z mědi, který byl zdaleka vidět. Jestliže záchrana byla na jedné straně jednoduchá, tu na druhé straně byla bez alternativy. Ten, kdo se chtěl zachránit sám nebo vsadil na lékařskou pomoc, byl neodvolatelně ztracen. Byla jen jedna možnost k záchraně, a ta byla nařízena Bohem samým: pohled na vyvýšeného hada.

„A jako Mojžíš povýšil hada na poušti, tak musí povýšen býti Syn člověka.“ (Jan 3,14.15) Každý hříšník, který se pozná jako ztracený a bezmocný a obrátí svoji důvěru k Tomu, který byl povýšen na kříž, obdrží věčný život. Toto vzácné spasení v Kristu je možné získat jednoduše, ale také není žádný jiný zachránce než jen Pán Ježíš. Ten, kdo na Ukřižovaného ve víře nepohlédne, jde do záhuby.

Povýšený had

Proč Mojžíš povýšil hada z mědi a nikoli například beránka, který je čistým zvířetem a známým symbolem trpícího Krista? Odpověď spočívá v tom, že ohnivý had z mědi připomínal Izraelitům jejich hřích, kvůli kterému je ohniví hadi štípali a činili jejich situaci beznadějnou. A když pohlédneme my ke kříži na Golgotě, vidíme Toho, který hříchu neznal a byl za nás učiněn hříchem (2. Kor. 5,21). V Kristu, který přišel v podobnosti těla hříchu, byl hřích v těle na kříži odsouzen (Řím. 8,3). Právě to je vyvýšeným hadem tak důrazně a jasně ukázáno⁴. Každý, kdo věří v tohoto ukřižovaného Ježíše, smí vědět: Boží odsuzující rozsudek nad tělem už pro mě neplatí a já mám věčný život.

Povýšení na kříž

O nějaký čas později viděl Nikodém Pána Ježíše svými vlastníma očima viset na kříži a jistě si vzpomněl na noční rozhovor s Ním (srv. s Janem 19,39). Jaký velký dojem musela na Nikodéma udělat scéna kříže! A dnes můžeme ve víře s obdivem hledět vděčně ke Kristovu kříži zpět a vidět, co se tam stalo ke spasení pro ty, kteří byli „otráveni“ hříchem a zasluhovali smrt jako odplatu za hřích.

Pán mluvil ještě při dvou jiných příležitostech o Svém vyvýšení na kříž: „*Když povýšíte Syna člověka, tehdy poznáte, že já jsem. A sám od sebe nic nečiním, ale jak mne naučil Otec můj, tak mluvím.*“ (Jan 8,28) A dále: „*A já, budu-li povýšen od země, všechny potáhnu k sobě. (To pak pověděl, znamenaje, kterou by smrtí měl umřítí.)*“ (Jan 12,32.33)

Ve všech třech místech mluvil Spasitel o něčem, co by přirozený člověk nikdy nespojoval s někým ukřižovaným. Ten umírající na kříži se stává pramenem věčného života! Ten potupně ukřižovaný není nikdo jiný než **Boží Syn**, který je v plném souhlasu se Svým Otcem! Ten znetvořený člověk na kříži se stává přitažlivým bodem světa! Nevidíme v tom nevyzpytatelnou Boží moudrost a lásku? Rozumíme: Ten, který byl vyvýšen na kříž, je Boží Syn, který se stal člověkem, který k Sobě přitahuje všechny a který každému, kdo k Němu přijde, dává věčný život.

G. Setzer, IGL, 7/2020

*Proto dopustil Hospodin na lid hady ohnivé,
kteří jej štípali, tak že množství lidu zemřelo z Izraele.
Tedy přišel lid k Mojžíšovi a řekli: Zhřešili jsme,
neboť jsme mluvili proti Hospodinu a proti tobě; modli se Hospodinu,*

⁴ Přitom je třeba dbát na to, že je srovnáváno vyvýšení hada s vyvýšením Syna člověka a nikoli had se Synem člověka.

*ať odejme od nás ty hady. I modlil se Mojžíš za lid.
I řekl Hospodin Mojžíšovi: Udělej sobě hada podobného těm ohnivým,
a vyzdvihni jej na sochu; a každý uštknutý, když pohledí na něj, živ bude.*

4. Mojžíšova 21,6-8

SOUDNÁ STOLICE KRISTOVA

„Neboť my všichni musíme být zjeveni před soudnou stolicí Krista, aby každý obdržel, co vykonal v⁵ těle, podle toho, jak jednal, ať je to dobré nebo zlé.“ (2. Korintským 5,10 – přel.) Tímto výrokem apoštol Pavel ukazuje, že všichni lidé se budou jednou muset zjevit před soudnou stolicí Krista. Nikdo z toho není vyjmut.

Věřící i nevěřící budou jednou stát před Pánem Ježíšem. Ovšem je tu jeden velký rozdíl jak v následcích, které soudná stoliice Kristova má pro věřícího a pro nevěřícího, tak i v čase, ve kterém se zjevíme před soudnou stolicí. Pro věřícího je to zjevení, pro nevěřícího soudná stoliice znamená jen soud.

Pokud jde o dobu, budou před soudnou stolicí zjeveni nejprve věřící po uchvácení. Později, až Pán Ježíš opět přijde, aby zřídil na této zemi Svě království, bude se konat soud živých (Mat. 25,31-46). K tomu bude Pán na zemi sedět na Svém trůnu slávy a bude soudit lidi z národů, kteří budou v té době žít. Po tisíciletém království dojde pak k soudu mrtvých před velkým bílým trůnem (Zj. 20,11-15). Tam se zjeví všichni nevěřící, kteří kdy žili, aby obdrželi svůj konečný odsudek a byli předáni jezeru ohně.

Nyní se budeme zabývat zjevení věřících a budeme o něm uvažovat ze sedmi různých hledisek.

1. Kdo je soudce?

Není pochybností o tom, že soudcem je Pán Ježíš sám. *„Aniž zajisté Otec soudí koho, ale všechn soud dal Synu, aby všichni ctili Syna, tak jak Otce ctí.“* (Jan 5,22.23) *„A dal jemu moc i soud činiti, neboť Syn člověka jest.“* (Jan 5,27) Boží Syn se stal člověkem. Žil na této zemi a ukázal, jak člověk ve všech okolnostech života může žít v pravé Boží bázi k Božímu oslavení. Nakonec jako člověk položil na kříži Svůj život, skrze slávu Otce byl vzkříšen, a nyní jako oslavený člověk sedí na Boží pravici. Bůh Mu jako člověku předal soud, protože jen On má mravní předpoklady pro vykonání tohoto soudu. Ale jako věřící smíme vědět: Ten, který pak bude sedět na soudné stoliici, je můj Spasitel.

⁵ Doslovně: *skrze tělo*

2. Jak se zjevíme?

Když Pán přijde, aby vzal Svoji nevěstu k sobě, „*promění tělo naše ponížené, aby bylo podobné k tělu slávy jeho*“ (Fil. 3,21). Před soudnou stolicí se tedy zjevíme už s oslavenými těly. Vlastníme spravedlnost, „*kteřá jest z Boha, a u víře záleží*“ (Fil. 3,9). Osoba, která ve spravedlnosti soudí, je sama naší spravedlností (1. Kor. 1,30). To nám dává dokonalý klid a jistotu při pohledu na tento den.

3. Musíme se bát?

Tato otázka zneklidňuje mnohé Boží děti. Avšak Pán Ježíš neponechává žádnou pochybnost o tom, že nemusíme mít strach. Říká: „*Amen, amen pravím vám: Že kdo slovo mé slyší, a věří tomu, který mne poslal, má život věčný, a na soud nepřijde.*“ (Jan 5,24) Když Jan viděl Pána Ježíše jako Soudce, padl před Jeho nohama jako mrtvý (Zj. 1,12-17) Avšak co potom uslyšel? „*Neboj se!*“ To platí také nám.

Proč se nepotřebujeme bát? Proč nepřijdeme na soud? Bůh je přece svatý a spravedlivý a nemůže vidět žádný hřích. Tak tomu bezpochyby je, ale Bohu buď chvála a dík, On už hřích soudil, a to na Pánu Ježíši, který potom bude Soudcem. Ve třech hodinách tmy na kříži ležel trest k našemu pokoji na Něm. „*Který sám naše hříchy nesl na svém těle na dřevě.*“ (1. Petra 2,24) Pán učinil smíření před Bohem za všechny naše hříchy – ani jeden nebyl přehlédnut – a nesl za ně soud. „*A proto není již žádného odsouzení těm, kteří jsou v Kristu Ježíši.*“ (Řím. 8,1)

4. Budeme zjeveni

Pavel píše Korintským: „*Proto nesudte nic před časem, až by přišel Pán, který i osvítí to, což skrytého jest ve tmě, a zjeví rady srdcí.*“ (1. Kor. 4,5) To je pro nás jádro soudné stolice: Nebudeme ani souzeni, ani neobdržíme odplatu za zlé, které jsme učinili, nýbrž budeme zjeveni. Celý náš život nám bude představen z božského hlediska. Toho se nemusíme bát, neboť si přece všichni přejeme být s naším Pánem přivedeni ve všech věcech dokonale do souladu. Všechna skrytá přemýšlení našich srdcí budou zjevena. Také všechny pohnutky, které nás snad vedly k nějaké službě pro Pána, budou odkryty. Ať už přitom byly zlé pohnutky, jako sobectví, sebeláska, pýcha, potřeba se uplatnit, anebo pravá oddanost Pánu a láska ke svatým – všechno se jasně ukáže. Kdybychom neznali milost, museli bychom se tohoto světla bát. Ale v důvěře v to, že naše hříchy jsou odstraněny, budeme dokonale spokojeni teprve tehdy, když všechno uvidíme tak, jak to vidí On. Přejeme si poznat tak, jak také my jsme byli poznáni (1. Kor. 13,12 – přel.) Pak už v žádné záležitosti našeho života nebude trvat žádná disharmonie mezi námi a naším Pánem.

Nade vším ale poznáme, jak velká a slavná je Boží milost, která nás zachránila ze stavu naprosté hříšnosti a učinila nás vhodnými pro tuto slávu. Také uvidíme, jak

nás tato milost vždy znovu vedla k pokání, a tak jistě nás přivedla k cíli, ačkoli my jsme ještě Pána často zneuctovali i jako Boží děti.

5. Porozumíme Božím cestám s námi

Nyní ne vždy rozumíme Božímu jednání s námi. Mnoho otázek zůstává otevřeno. Sice pevně držíme, že všechny Jeho cesty jsou správné a že nám všechny věci spolupůsobí k dobrému. Přesto trvá to, co čteme v Žalmu 77,20: „*Skrze moře byla cesta tvá, a stezky tvé skrze vody veliké, avšak šlépějí tvých nebylo znáti.*“ Je to tak, jak říká Elihu: „*Všech svých věcí nezjevuje.*“ (Job 33,13)

Ze země vidíme často jen rub vzorku našeho života. Nitky, které drží božský Mistr ve Svě ruce, nám připadají zmatené a bezcílné. Avšak přijde den, kdy uvidíme tu druhou stranu tkaného vzoru. Tu poznáme, jaký obdivuhodný vzorek z toho skrze vedení Pána povstal. Před soudnou stolicí Krista porozumíme, proč nás Bůh vedl po té či oné cestě. Budeme obdivovat Jeho moudrost a všechny otevřené otázky budou zodpovězeny.

6. Obdržíme odměnu

Kristova soudná stolička bude pro nás také spojena s odplatou. Tato myšlenka nás činí pokornými, neboť neplatí také pro nás slovo: „*Služebníci neužiteční jsme. Což jsme povinni byli učiniti, učinili jsme.*“ (Luk. 17,10)? A přece – Pán nenechá bez odměny to, co se stalo z lásky k Němu. Odměnění nás. Všechno, co jsme směli učinit pro Něho, je jen Jeho milost, která to v nás působí, avšak Pán to odplatí. Přitom chtějme dbát toho, že odplata není udělena za velikost daru nebo za druh služby, nýbrž za věrnost s kterou jsme pro Pána pracovali. Jaká to bude chvíle, když uslyšíme Jeho slova: „*To dobře, služebníče dobrý a věrný, nad málem byl jsi věrný, nad mnohem tebe ustanovím. Vejdí v radost pána svého.*“ (Mat. 25,23)

Mnozí si myslí: „Když jen budu mít místočko v nebi a pak budu věčně šťastný, bude mi to stačit.“ Ale to nemůže být správné – opovrhovali bychom tím, co nám Bůh chce dát. Myšlenka na odměnu nás má povzbudit, abychom žili pro Pána a abychom Mu sloužili, i když pohnutkou pro to by nemělo být očekávání odměny. To, co smíme pro našeho Pána dělat, chtějme činit z lásky a vděčnosti.

Když jde o odměnu, chtějme ovšem mít před očima, že se přitom jedná o správu v 1000letém království. To je velmi zřetelné v Lukáš 19,17, kde dobrému služebníkově je za odměnu dána správní moc nad deseti městy. V domě Otce takové rozdíly nejsou, v království však rozdíly jsou. Budou takoví, kteří obdrží bohatou odplatu, a budou druhí, kteří obdrží menší odplatu. Jaká škoda by to byla, kdyby nám Pán nemohl dát odměnu, kterou pro nás měl připravenou! Proto se chtějme nechat povzbudit slovem: „*Drž se toho, co máš, aby žádný nevzal koruny tvé.*“ (Zj. 3,11)

7. Účinky soudné stolice

Skutečnost, že jednou budeme zjeveni před soudnou stolicí Krista, má posvěcující vliv na náš život: Snažíme se být Mu příjemní.

Nadto pravda o soudné stolicí ovlivňuje také náš postoj vůči nevěřícím. Jako takoví, kteří známe hrůzu Pána vzhledem k soudu nad nevěřícími, budeme jako vyslanci pro Krista lidi přemlouvat, aby se nechali smířit s Bohem. Kristovou láskou jsme puzeni, abychom nevěřícím řekli, že jdou vstříc věčnému soudu a že mu mohou uniknout jen tím, že pro sebe vírou použijí smířcí smrt Pána Ježíše.

Soudná stolice má nejenom účinky na náš život zde na zemi. Následky budou viditelné také v nebi. Když se náš život stane před soudnou stolicí zjevným, budeme na jedné straně mít mnohem větší vědomí o hříšnosti a zkaženosti člověka, která kdysi vyznačovala také nás. Na druhé straně se nám stane daleko větším bohatství Jeho milosti, jakož i vykoupení skrze Jeho krev, než tomu bylo zde na zemi. To nás povede k tomu, abychom Otce a Syna více milovali a děkovali za to, co nám bylo darováno. Když před námi bude stát Jeho milost, s velebením před Ním padneme, uvrhneme před Ním své koruny a vzdáme Mu všechnu čest a slávu, jichž On jediný je hoden.

K. H. Weber, FMN, 5/2021

VĚČNÉ BEZPEČÍ

„... Kdo jest, ježto by odsoudil? Kristus jest, který umřel, nýbrž i z mrtvých vstal, a který i na pravici Boží jest, který se i za nás přimlouvá.“ (Římanům 8,34)

Dva problémy a jejich řešení

Pavel věnoval v prvních osmi kapitolách Dopisu Římanům mnoho času tomu, aby psal o dvou velkých problémech, které má každý člověk od narození:

- a) problém svých **hříchů** (zlých skutků),
- b) problém **hříchu** jako zlého principu v sobě (těla).

Pro oba problémy má Bůh řešení v Pánu Ježíši a Jeho díle na kříži. Kdo v Něho uvěří, obdrží odpuštění svých hříchů a je ospravedlněn. Zároveň byla hříšná přirozenost soudním způsobem na kříži odsouzena. Věřící je osvobozen od hříchu a může nyní skrze Ducha Svatého žít pro Boha.

Čtyři otázky

V Římanům 8,31-39 končí část Dopisu věnovaná učení řadou otázek, začínajících tázacím zájmenem Kdo?:

- **Otázka 1:** Kdo je proti nám? Skutečně existují nepřátelé, kteří jsou proti nám. Avšak jako věřící máme vědět, že ti nepřátelé nás nemohou oddělit od Boha, protože On je pro nás. To dokázal, když za nás dal Svého Syna (Řím. 8,31.32). To je pevný základ, na kterém víra spočívá.
- **Otázka 2:** Kdo na nás bude žalovat? To dělá ďábel, avšak nemusí nás to zneklidňovat. Soudce prohlašuje, že na nás nenalézá žádnou vinu. Ospravedlňuje nás, a to umlčuje každou obžalobu (Řím. 8,33.34).
- **Otázka 3:** Kdo je to, kdo odsoudí? Lidé mohou být proti nám a ďábel na nás může žalovat. Odsoudit by mohl jen Soudce. Avšak takoví, kteří jsou „v Kristu“, nejsou odsouzeni, protože ten spravedlivý Soudce takový rozsudek nikdy nevyloví. Bůh netrestá dvakrát. Náš trest nesl náš Spasitel na kříži. Naše bezpečí spočívá v Kristu, v tom, co On učinil a stále ještě činí (Řím. 8,35-39).
- **Otázka 4:** Kdo nás odloučí od Kristovy lásky? Nic (žádná okolnost) a nikdo (žádná osoba) to nikdy nebude moci učinit (Řím. 8,35-39).

Žádné odsouzení

Obrátíme se nyní ke třetí otázce a podíváme se na odpověď trochu podrobněji.

Otázka zní: „*Kdo jest, ježto by odsoudil?*“

Je to, jako kdybychom stáli před soudem, a někdo podával žalobu. Tomu nemůžeme zabránit. Ale žádný žalobce nemůže zároveň vynést rozsudek. To může jen Soudce. Avšak ten prohlašuje: „*A proto není již žádného odsouzení těm, kteří jsou v Kristu Ježíši.*“ (Řím. 8,1) Jestliže tento rozsudek vysloví ten božský a spravedlivý Soudce, nemůže to nikdo napadnout. Proti tomuto rozsudku nemůže být podáno žádné odvolání. Je konečný: Žádné odsouzení! Žádné zavržení!

Božské zdůvodnění

Proč nebudeme odsouzeni, to je nyní zdůvodněno. Odůvodnění se skládá ze čtyř důležitých výroků, které ukazují, jak věčně jistá je naše záchrana.

1. *Kristus zemřel.*
2. *Kristus byl vzkříšen.*
3. *Kristus je po Boží pravici.*
4. *Kristus se za nás přimlouvá.*

Odpověď se podobá čtyřem úderům kladiva, jimiž Bůh, abychom tak řekli, vbíjí do stěny čtyři hřeby, které už nikdo nemůže vytáhnout. Každý úder kladivem obsahuje slovo „Kristus“. Ten, který je nyní vyvýšen po Boží pravici, ten problém vyřešil. Ačkoli Adamovo přestoupení bylo „*všem lidem k odsouzení*“ (Řím. 5,18), zní spravedlivý rozsudek pro věřícího: žádné odsouzení! Soudce stojí na naší straně. Soud už byl vykonán. Nemusíme mít strach.

- 1. Jistý základ:** Kristus zemřel. To bylo nutné, aby učinil smíření za naše hříchy a aby odsoudil hřích. Spravedlivý zemřel za nespravedlivé (1. Petra 3,18). Kristus byl vydán za naše přestoupení (Řím. 4,25). Byl učiněn hříchem (2. Kor. 5,21). Protože Bůh soudil hřích na Kristu, pro nás už není žádné odsouzení. Spravedlivý Bůh nesoudí dvakrát. Kříž Golgoty je základ našeho spasení. Je zároveň důkazem božské lásky. Pán tam dokázal Svoji lásku k nám (Řím. 5,8).
- 2. Jistý důkaz:** Kristus byl vzkříšen. Vzkříšení Pána Ježíše patří k jádru evangelia (1. Kor. 15,4). Je to základní věc. V Římanům 4,25 čteme, že Pán Ježíš byl vydán pro naše **přestoupení** a byl vzkříšen pro naše **ospravedlnění**. Bez vzkříšení není ospravedlnění. Smrt a vzkříšení Pána Ježíše jsou spolu nerozlučně spojeny. Vzkříšení je potvrzením a zárukou toho, že Bůh přijal dílo Svého Syna. Bůh na ně vložil Svoji pečeť tím, že Ho vzkřísil z mrtvých. Zároveň nám Jeho vzkříšení ukazuje, že stojíme na straně Vítěze z Golgoty (1. Kor. 15,57). Pohled na toho Vzkříšeného nám dává sílu.
- 3. Jisté postavení:** Naše postavení je „v Kristu“, a Kristus je nyní po Boží pravici. Mluví se o tom v Evangeliích, ve Skutcích apoštolů a v Dopisech. Nejenže zemřel a byl vzkříšen, nýbrž sedí nyní jako Syn člověka po Boží pravici. Bůh vykoupené vidí v Něm, to znamená, že před Bohem stojíme v Kristu. Ačkoli tato myšlenka jde za vlastní naučení Dopisu Římanům, přece ji zde vidíme naznačenou, aby nám ukázala, jak zcela jisté je naše postavení. Se vším respektem řečeno: Kristus by musel opustit místo po Boží pravici, kdyby nás chtěl někdo úspěšně odsoudit. To je však nemožné, neboť On se „navždy“ posadil po Boží pravici (Židům 10,12). Tím je naše postavení plně jisté. Není už žádné odsouzení! Už nemůže být žádné odsouzení! A nejen to. Skutečnost, že On tam je už nyní, nám zajišťuje, že jednou budeme tam, kde je On (Jan 14,3). Naše jistota je spojena s naší pevnou nadějí.
- 4. Pevná jistota:** Kristus se za nás přimlouvá. V Římanům 8,26 Pavel píše, že Duch Svatý se ujímá naší slabosti. Zde to je Kristus, který se tam, kde nyní je, za nás přimlouvá. My si často jsme této skutečnosti a jejího účinku příliš málo vědomi. On to přesto činí, a to ustavičně, i když my na to nemyslíme. Platí to také tehdy, když nás ďábel chce zneklidňovat ohledně našeho věčného spasení. Kristus nás příliš miluje, než aby se za nás nepřimlouval. Jeho působení směřuje k tomu, abychom se radovali z jistoty svého spasení. Ilustraci této služby

nám podává Zachariáš 3. Tam stojí Jozue, nejvyšší kněz, před Hospodinem – a to se špinavými šaty. Je tam Satan, aby na něho žaloval. Avšak žaloba padá do prázdna. Bůh ji nepřijímá. Dává Jozueho vysvléknout ze špinavých šatů a ujišťuje ho, že jeho nepravost je od něho odňata. Místo toho je oblečen do slavnostních šatů (Zach. 3,1-5).

Božská láska

Neudivuje nás, že Pavel na konci svého výkladu připomíná božskou lásku. Klade otázku, kdo nás nyní ještě může odloučit od Kristovy lásky (Řím. 8,35). Odpověď zní: Nic a nikdo nás nemůže odloučit od Boží lásky, „*která je v Kristu Ježíši, Pánu našem*“ (v. 39)! To je prostě nemožné!

V těch čtyřech bodech, o kterých jsme právě přemýšleli, vidíme pevný důkaz božské lásky k nám. Kristus nás miloval, když šel po těžké cestě na Golgotu. Jeho láska se nemění. Sále ještě nás miluje. Bůh nás miloval a dal za nás Svého Syna. Ospravedlnil nás v Kristu. Mohla by tu být nějaká pochybnost o Boží lásce? Nikoli: Od této lásky nás nic a nikdo nemůže odloučit – nyní ne a ve věčnosti ne. S nevěstou v Písni písní můžeme šťastně říci: „*Já jsem milého mého; a můj milý jest můj.*“ (Píseň 6,2) „*Milý můj jest můj, a já jeho.*“ (Píseň 2,16)

Římanům 8 začíná výrokem, že Bůh nás vidí „*v Kristu*“ a že proto už tu není žádné odsouzení. Na konci je potvrzeno, že Bůh v Kristu je pro nás. Učinil vše, co bylo potřebné. Dal Syna. Zachránil nás. Osvobodil nás. Miloval nás a stále ještě miluje. Vskutku: Bůh je pro nás. Mohla by tu ještě být nějaká pochybnost o tom, že jsme věčně skryti?

Závěr

Nemůžeme zabránit tomu, aby ďábel nepřicházel a nechtěl nás znejistovat. Ale můžeme velmi dobře zabránit tomu, aby se mu podařilo zpochybnit naše věčné bezpečí. K tomu potřebujeme správný směr pohledu. Ten pohled se neobrací na nás a na to, co míníme, myslíme nebo cítíme. Pohled se neobrací na lidi a jejich názory. Pohled jde ke kříži. Pohled se obrací na toho Vzkříšeného. Pohled se zaostřuje na Muže po Boží pravici. To nám odjímá každou pochybnost: Kristus všechno vykonal. Miluje nás a miluje nás i Bůh. To nám dává jistotu a radost.

E. A. Bremicker, IGL, 08/2021

ZJEVENÍ (objevení, ukázání se)

Až skončí dějiny tohoto světa, bude jasné, že dvě události v čase nekonečně převyšují všechny ostatní události: první zjevení Krista v ponížení a druhé zjevení Krista ve slávě.

Nyní se chceme blíže zabývat druhým příchodem Krista na zem. Zaujímá v Božím slově mnohem větší prostor, než si mnozí z nás myslí. Starozákonní proroctví jsou plná zářivých popisů sláv vlády Krista, která bude uvedena Jeho druhým zjevením. V Novém zákoně zaujímá v každém z Evangelii vynikající místo. Ve Skutcích je zvěstováno a v Dopisech a ve Zjevení zaujímá velké místo.

Nejprve bychom měli zkoumat některá místa Písma, která uvádějí tu slavnou skutečnost druhého zjevení. Za druhé bychom měli v Písmu hledat hlavní důvody pro to, proč je nám zjevení představeno jako tak vynikající.

Biblická místa, která nám představují pravdu o zjevení Krista

Vezmeme některé oddíly z Dopisů, které ukazují, že apoštolové Pavel, Petr a Jan se shodují v tom, že věřícímu představují zjevení Pána Ježíše jako slavný výhled, který má věřícího vést na jeho cestě a podporovat ho uprostřed utrpení a zkoušek.

1. Svědectví apoštola Pavla

V Dopisu Titovi 2,11-13 jsou nám představena dvě zjevení. V 11. verši čteme: „*Zjeví se zajisté ta milost Boží spasitelná.*“ A verš 13 zmiňuje „*zjevení slávy velikého Boha a spasitele našeho Ježíše Krista*“. Máme zde tedy zjevení milosti a zjevení slávy. Sláva se zjeví tam, kde se zjevila milost. Milost vede ke slávě.

Když se obrátíme k 1. Timoteovi 6,14, nalézáme, že Timoteovi byl dán určitý příkaz, který měl ostříhat „*bez poskvrny a bez úhony až do zjevení se Pána našeho Ježíše Krista*“. V první části kapitoly apoštol mluvil o zlých, tělesných věcech – o pýše, závisti, svárech, rouháních a zlých domněnách /podezřeních/ (v. 4), škodlivých žádostech a chamtivosti (v. 9-10). Pak se obrací na „člověka Božího“ a ve verši 11 říká: „*Takovým věcem utíkej.*“ Nadto máme nejen utíkat zlému, nýbrž také **následovat** dobré. Proto apoštol říká: „*Následuj pak spravedlnosti, pobožnosti, víry, lásky, trpělivosti, tichosti.*“ Dále je nám připomínáno, že tu je také něco, za co máme **bojovat**. Lidé se zabývají boji, které se bojují jen pro získání materiálních výhod. To jsou ubohé boje, které mají na zřeteli jen tento život. Máme bojovat dobrý boj, abychom bránili pravdu, když máme na zřeteli věčný život.

Tak může být tento příkaz shrnut těmito třemi slovy: utíkat, následovat (snažit se o) a bojovat. Nesmíme přitom zapomínat, že bojování přichází jako poslední. Je neúčinné chtít bojovat za pravdu, aniž bychom utíkali zlému a snažili se o dobré.

Neboť jen tehdy můžeme skutečně bojovat za pravdu. Bojování bez utíkání a snažení se může vést jen k porážce.

Tento příkaz nemá být zachováván jen vzhledem ke smrti nebo k uchvácení do nebe, nýbrž také vzhledem ke „*zjevení se Pána našeho Ježíše Krista*“. Neboť teprve potom obdržíme odplatu za svůj život (se všemi v něm zakoušenými utrpeními, starostmi a námahou, které jsou spojeny s utíkáním, snahou a boji). Ještě jednou: Nejde o to, dosahovat na zemi velkých věcí. My vidíme možná jen málo výsledků svých utíkání, snah a bojů. Někdy máme možná bojování už dost, ale snažme se ten příkaz zachovávat, protože při zjevení Pána tu bude slavná odpověď.

Když se nyní obrátíme ke 2. Timoteovi 4,1-2, přichází před nás další příkaz, kterému zjevení Krista Ježíše rovněž propůjčuje důraz. Tam čteme: „*Proto já osvědčuji před obličejem Božím a Pána Ježíše Krista, který má souditi živé i mrtvé v příchodu svém slavném a království svém, kaž slovo Boží, ponoukej v čas neb ne v čas, tresci, žehři, napomínej, ve vsi tichosti a učením.*“ Zde Timoteus dostává příkaz, aby s důrazem kázal v příhodný i nepříhodný čas. Dvě věci přidávají důraz jeho kázání: předně soud, který přijde na ty, kdo odmítnou evangelium, a za druhé slavný výsledek pro ty, kteří je přijmou – při zjevení našeho Pána Ježíše Krista. Zde je zjevení spojeno s Kristovým královstvím, neboť Jeho zjevení to království uvede.

V této kapitole je ještě další oddíl, v němž Pavel mluví o zjevení. Ve verších 6 – 8 se odkazuje na sebe samého. Starý apoštol poznává, že čas jeho odchodu přišel. Vyzval Timotea, aby bojoval dobrý boj; a aby to, co kázal, on sám uskutečňoval. Proto zde říká: „*Boj výborný bojoval jsem, běh jsem dokonal, víru jsem zachoval.*“ A když hledí kupředu do zářivé budoucnosti, pak poznává, že Pán mu připravil korunu spravedlnosti. Zatím co on svůj život dával Pánu k dispozici, Pán pro něho připravil korunu. On šel cestou spravedlnosti (2. Tim. 2,22), následoval vyučování spravedlnosti (2. Tim. 3,16), a nyní se těší na to, že ponese korunu spravedlnosti. Avšak kdy ponese tu korunu? „*V onen den.*“ A kdy je onen den? Je to den, ve kterém jeho šťastný duch unikne, aby byl u Krista? Nikoli! Je to den slavného Kristova zjevení na zemi! Když Kristus vyjde, korunován mnohými diadémy, pak také Pavel ponese svoji korunu, a nejen on, nýbrž „*všichni ti, kteří milují to slavné zjevení jeho*“. Milovat Jeho zjevení předpokládá, že svůj život žijeme způsobem, který se hodí k Jeho zjevení. Sotva můžeme milovat myšlenku na Jeho zjevení, když nejdeme po cestě spravedlnosti. Pavel bezprostředně potom mluví o těch, kteří ne-následovali spravedlnost. Démas se vrátil do světa; **neutekl** těmto věcem. Alexander učinil apoštolovi „*mnoho zlého*“; **nesnažil** se o dobré. A pak čteme, že všichni opustili Pavla tváří v tvář odporu; **nebojovali** ten dobrý boj (v. 10.14.16).

2. Svědectví apoštola Petra

V 1. Petra 1 apoštol věřícím připomíná, že pro nás je v nebesích uchováváno nepomíjitelné a neposkvrněné a neuvadlé dědictví (v. 4).

V pátém verši nám pak říká, že my jsme na své cestě k tomu dědictví uchovávání Boží mocí a skrze víru ke spasení, které má být zjeveno v posledním času. V přítomné době jsme však, tak to apoštol říká, zarmoucení mnohými pokušeními. Boží lid je ještě dnes zarmucován mnoha pokušeními, ale k naší útěše nám apoštol ve vztahu k těmto pokušením sděluje tři věci (v. 6):

Předně říká, že ta jsou jen „*maličko nyní /na malý čas/*“. V Epištole Židům 11,25 čteme, že „*hříšné pohodlí*“ je jen „*časné*“ (nebo: jen na nějaký čas). Zábavy tohoto světa a utrpení svatých jsou jen pro malý čas.

Petr za druhé říká, že jsou „*potřebí*“. Není žádné pokušení a žádné trápení, jímž procházíme, ať velké nebo malé, které by nebylo potřebné. Náš Otec nezarmucuje Svě děti z vrtochu. Nepůsobí žádné nepotřebné slzy. Snad vždy nerozumíme způsobu, který volí, nebo nevidíme vždy nutnost té zkoušky. Jednoho dne tomu porozumíme. Pán nám musí možná říci totéž, co řekl Petrovi: „*Co já činím, ty nevíš nyní, ale potom zviš.*“ (Jan 13,7) „*Potom*“ budeme mít jasno o všem.

Za třetí je k naší útěše řečeno, že přítomná pokušení budou mít v budoucím dni slavnou odpověď. Nyní je zkouška víry, pak to bude osvědčení víry, když zkoušky budou nalezeny k chvále a slávě a cti. Ale kdy bude tento den? Den smrti nebo den, ve kterém budeme uchvázeni? Ne, bude to den **zjevení Ježíše Krista** (v. 7).

3. Svědectví apoštola Jana

Když se obrátíme k 1. Ep. Jana 3,1-3, je nám připomenut způsob lásky, kterou nám Otec dal. Není to všeobecná skutečnost lásky, kterou nám Jan představuje, nýbrž velikost lásky, která je vyjádřena v tom, že jsme přivedeni do postavení dětí. Svět nemůže poznat, že jsme Boží děti. Nezná nás jako Boží děti, protože Jeho nepoznal. Když svět nemohl poznat, že tento slavný, pokorný člověk se vši Svou nekonečnou dokonalostí je Boží Syn, není se co divit, že také nemůže poznat, že ti ubozí, slabí, selhávající lidé, jako jsme my, jsou Boží děti. Jednou to však uvidí; ale v této chvíli ještě není zjevné, co budeme. Nyní nevypadáme o mnoho jinačí než druzí lidé; také my neseme stopy stáří, starostí a nemocí. Avšak mějme ještě trochu trpělivosti. Svým časem budeme ukázáni jako takoví, kteří jsou podobni Kristu. Kdy to bude? Ne když zemřeme nebo když budeme uchvázeni, nýbrž podobni Mu budeme, jak to říká Jan, **když se ukáže** /nebo: **se zjeví**/, neboť pak Ho uvidíme tak, jak je.

Tyto oddíly stačí, aby ukázaly, že Duch Svatý použil apoštoly Pavla, Petra a Jana k tomu, aby dosvědčil, že přítomný život má být charakterizován výhledem na druhé zjevení se Krista ve slávě.

Důvody pro to, že se často mluví o zjevení

Můžeme se ptát, proč se v Písmu tak často mluví o druhém zjevení Pána Ježíše Krista a tak zřídka o uchvácení. 2. Tesalonickým 1 nám dává tři určité důvody pro to, že zjevení je tak důležité. Předně je to den odplaty pro tento svět. Za druhé je to den odpočinku a odměny pro Boží lid. Za třetí a především to bude den Kristova triumfu, slavná odpověď na Jeho pokornou cestu ponížení.

1. Zjevení je den odplaty pro svět

Přes mnohá staletí si Bůh v milosti udržoval tiché svědectví proti pokroku zla ve světě, který zavrhl Božího Krista a stále ještě Ho zavrhuje. Když však Bůh na konci zasáhne, bude to v planoucím ohni a v odplatě proti bezbožným. Lidé se ptají, proč Bůh nezasáhne zjevně do záležitostí lidí. Proč směji dále pokračovat války, bezbožnost a zkaženost? Odpověď je zřejmá: Protože Bůh je milosrdný, nezasahuje přímo do záležitostí lidí, neboť kdyby to udělal, musel by jednat se **vším** zlem v soudu. Bůh ještě soud zadržuje, zatím co v milosti nabízí světu hříšníkům odpuštění hříchů. Avšak den milosti spěchá vstříc svému konci, a pak bude následovat Boží přímý zásah. 2. Tesalonickým 1,6-9 nám říká, že až Bůh zasáhne, vzhledem k tomuto světu se stanou tři věci:

Předně tu jsou takoví, kteří Boží lid soužili. Jim bude odplaceno soužením (v. 6). Za druhé jsou tu takoví, kteří „*sobě nevážili známosti Boha*“ a odmítají každé svědectví stvoření (Řím. 1,28). Zachvátí je odplata (v. 8). Za třetí tu jsou takoví, kteří k nevědomosti o Bohu přidali odmítnutí zjevení Jeho milosti v evangeliu. Ti budou trpět trest, „*věčné zahynutí /zavržení/ od tváři Páně a od slávy moci jeho*“ (v. 9).

Ale kdy se to stane? Stejně místo Písma nám jasně ukazuje, že to bude při zjevení Krista, „*při zjevení Pána Ježíše s nebe s anděly moci jeho*“ (v. 7).

2. Zjevení bude dnem odpočinutí a odměny pro Boží lid

Pomysleme na to, že od kříže, a také před křížem, historie Božího lidu byla staletí trvající historie utrpení, pohanění a pokračujícího pronásledování od nepřátelského světa. Od Abelovy smrti ve dnech před potopou, až k pronásledováním v naší době tu pro Boží lid nebylo nic než odpor a soužení od světa, který Boha nenávidí.

Hrozně velký počet křesťanů, kteří byli zabiti v pohanském Římě, lze jen těžko odhadnout. Avšak bylo spočítáno, že skrze různá náboženská pronásledování bylo usmrceno více než 50 milionů křesťanů. Víte, co to znamená? Miliony a miliony

mužů, žen a dětí byly vystaveny násilí, zločinům a popravám v nejošklivější formě, jakou si ďábelská nenávist a lidské bohatství nápaditosti jen mohly vymyslet.

A když potom kolem sebe necháme přejít historii pronásledování, musíme si připomenout něco, co se na první pohled jeví tak záhadné – **nebyl tu žádný Boží zásah**. Mučení, trápení, popravy šly bez přestání dále a Bůh nezasáhl. Svět, tělo a ďábel mohou **zdánlivě** činit, co chtějí, a vypadá to, jako kdyby si toho Bůh nevšímal. Bolestné volání mučeného Božího lidu vystupovalo k nebi, avšak nebe mlčelo. Jejich ruce byly pozvednuty v modlitbě, ale osvobození nepřišlo.

Byl tedy Bůh lhostejným divákem, pokud šlo o pronásledování Jeho lidu? Nevšímá si Bůh jejich utrpení a pokušení? Je hluchý pro jejich modlitby a slepý pro jejich slzy? Tisíckrát ne. Ten Bůh, který vede knihu o našich jménech a shromažďuje naše slzy do Svě lahvice, a který spočítal vlasy naší hlavy, nemůže zůstat nedotčen utrpeními Svého lidu. Každá slza, kterou prolili, každé utrpení, jímž museli projít, každé pokušení, které strpěli pro Krista, najde slavnou odpověď. Utrpení a pokušení nejsou zapomenuta a nejsou nadarmo, nejsou **ztracena**, neboť Bůh říká, že budou „**nalezena k chvále a ke cti i k slávě**“. A kdy? „*Při zjevení Ježíše Krista.*“ (1. Petra 1,7) Miliony věřících odešly z tohoto světa uprostřed zlého nakládání, hanby a posměchu. Vrátil se s chválou a slávou a ctí při zjevení Ježíše Krista, když On přijde, aby byl oslaven ve Svých svatých a obdivován ve všech těch, kteří uvěřili (2. Tes. 1,10). Proto apoštol říká, že těm, kteří jsou souzeni, bude odplaceno, a to „*odpočínutím s námi při zjevení Pána Ježíše s nebe s anděly moci jeho*“ (2. Tes. 1, 7).

3. Zjevení bude dnem Kristova triumfu

Největší událostí, kterou budoucnost chová pro tento svět a kterou nelze s ničím srovnat, je zjevení Pána Ježíše. Ve svém mocném významu bude překonána jen prvním zjevením Krista, když On vykonal dílo smíření. Šťastně chceme připustit, že kříž tu stojí ve své jedinečné vyvýšenosti, nemaje nic srovnatelného v čase a jako jedinečný ve věčnosti. Vítězství lidí, kteří v historii tohoto světa hráli tak velkou roli, upadnou už brzy úplně v zapomenutí, ale mocné vítězství na kříži zůstane vynikající událostí v dějinách světa. Sláva velkých lidských vítězství pomíjí už v čase a ve věčnosti bude zapomenuta, avšak kříži bude čas propůjčovat stále více lesku a věčnost nepřestane rozvíjet slávy kříže.

Ale při vši vzpomínce na jedinečnou slávu kříže nezapomínejme na budoucí slávu království, které bude uvedeno druhým zjevením Pána Ježíše. Bude to vítězná odpověď na Jeho první zjevení v ponížení. Bude to Boží odpověď na pohanění a hanbu a pokoření, jimiž svět zasypal Božího Syna na kříži. Uprostřed těchto urážek mohl Pán hledět přes pohanění a utrpení na den Svě budoucí slávy a vyslovit ona vítězná slova: „*Od toho času užijte Syna člověka sedícího na pravici moci, a přicházejícího na oblacích nebeských.*“ (Mat. 26,64) Byl ukřižován ve slabosti. Přijde

v síle. Na kříži Ho lidé korunovali korunou z trní; při Svém zjevné bude korunován mnoha diadémy. Na kříži nesl soud ve spravedlnosti, aby učinil pokoj; při Jeho druhém zjevení čteme, že bude soudit ve spravedlnosti a povede válku (Zj. 19,11). Boží Kristus byl od lidí naposledy viděn, když byl přibitý na kříž, mezi nebem a zemí. Příště Ho svět uvidí, když přijde s oblaky; a „uzří jej všeliké oko, i ti, kteří ho bodli; a budou plakati pro něj všechna pokolení země“ (Zj. 1,7).

Pak bude viditelná „sláva moci jeho, když přijde, aby oslaven byl v svatých svých, a předivný ukázal se /aby byl obdivován/ ve všech věčících“ (2. Tes. 1,9.10).

Tak z tohoto obdivuhodného oddílu poznáváme, že zjevení Pána z nebe s anděly Jeho moci vydá před celým vesmírem svědectví předně o tom, že Bůh nebyl lhostejný vůči všemu zlu a zkáze a násilí, které byly ve všech časových obdobích navrženy, a za druhé, že utrpení Svého lidu neponechal bez povšimnutí. Za třetí a především dosvědčí, že Bůh hanbu a pohanění, jimiž lidé zasypali Pána Ježíše Krista, nepřehlédli.

H. Smith, IGL, 2/2021⁶

ZŮSTÁVAT VE STÍNU

Čím více je Jan Křtitel, tento poctěný Kristův služebník, nucen mluvit o sobě a o svém díle, tím více se stahuje do stínu. Když mu je položena otázka ohledně něho, říká: „*Já jsem hlas volajícího na poušti.*“ (Jan 1,23) Když je dotázán na své dílo, říká: „*U jeho obuvi já nejsem hoden rozvázati řeménka.*“ (Jan 1,27). Není nadutý, nezvyšuje sám sebe, nevyvyšuje svou službu, nevystavuje své dílo. Největší z proroků byl ve svých očích jen hlasem. Nejvíce poctěný služebník se neodvažuje dotýkat obuvi svého Mistra.

To je osvěžující a poučné. Je to velmi zdravé pro duši, dýchat takovou atmosféru, jako je tato, v době, ve které tu je tolik zavrženíhodného egoismu a marné domýšlivosti. Jan byl muž skutečné síly, pravé ceny a skutečného daru a milosti. Proto byl pokorným a skromným mužem. Tak tomu je většinou. Skutečně velcí muži rádi zůstávají ve stínu. Když musí mluvit sami o sobě, činí to krátce.

David nikdy nemluvil o svých vítězstvích nad lvem a medvědem, dokud k tomu nebyl přinucen Saulovou nevěrou. Pavel nikdy nemluvil o svém vtržení do ráje, dokud k tomu nebyl vyzván pošetilostí Korintských – a to 14 let po té události. A když k tomu byl přinucen, omlouvá se a říká: „*Učiněn jsem nemoudrým.*“ (2. Kor. 12,11) Pravá velikost je skromná a zdrženlivá. Davidovi, Janovi a Pavlovi a druhým se líbilo

⁶ Přeloženo ze „Scripture Truth“, mírně zkráceno

schovávat se za svým Mistrem a sami chtěli tvář v tvář Jeho mravní slávě mizet ze zorného pole. To byla jejich radost. Zde nacházeli hluboké, plné a bohaté požehnaní. Nejvyšší a nejčistší radost pro stvoření je ztratit sebe samé ze zřetele v bezprostřední Boží přítomnosti. Kéž toto více prožíváme. Tak velmi to potřebujeme.

C. H. Mackintosh, IGL, 5/2021

